கப்பலோட்டிய தமிழன்

(வ. உ. சிதம்பரனார் வரலாறு)

ம. பொ. சிவஞானம்

வழங்கும் பகுதி

INED
340

விநியோக உரிமை

இன்ப நிலையம்

தியாகராயநகர் மயிலாப்பூர்

சென்னை

மூன்றும் பதிப்பு
18—11—47
வ. உ. சி. தினத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

விலை
ரூ. 1—4—0

உரிமை ஆசிரியருக்கே

சரஸ்வதி விலாசம் பிரசில் அச்சிடப்பட்டது.
'கதம்பம்' வெளியீடு. எம். எஸ். 463.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
கப்பலோட்டிய தமிழன்	9
சிதம்பரனர் வாழ்க்கை	14
சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி	22
அரசியல் பிரவேசம்	31
சிறைப்படல்	35
கொந்தளிப்பு	40
கொடுந் தண்டனை	43
சிறையில் துன்பம்	52
பயங்கரப் புரட்சி	59
அரசியல் துறவு	62
குண நலன்கள்	66
தமிழ்த் தொண்டு	70
மீளாப் பிரிவு	73
சிதம்பரனர் வாழ்க!	77

பதிப்புரை

அன்னியர் ஆட்சியை அறவே ஒழிக்க, அழிவு வேலைமட்டுமல்லாமல் ஆக்க வேலையும் செய்து, அதனால் இன்னல் பல ஏற்றவர். வ. உ. சிதம்பரனார். அன்று அவர் போராட்டக் கடலில் ஓட்டிச் சென்ற கப்பல் இன்று 'விடுதலை!' என்னும் துறைமுகத்தை அடைந்து விட்டது.

தமிழரின் தன்மானத்தைக் காக்க, வீரர் சிதம்பரனார் கண்ட கனவுகளை இன்று நம்மிடையே இருந்து அதை நனவாக்கிக் கொண்டிருப்பவர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள். வீரர் சிதம்பரனாருக்கு 'கப்பலோட்டிய தமிழன்' என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கி, அவரது புரட்சி மிக்க செயல்களை எழுத்திலும், பேச்சிலும் தமிழகத்தின் மூலைமுடுக்கிலும், வெளி இடங்களிலும் பரவச் செய்பவர், திரு. ம. பொ. சி. அவர் எங்கு சொற்பொழிவாற்றினும், அதில் வீரர் சிதம்பரனாரின் புகழ் இடம் பெறாமலிருக்காது.

வ. உ. சி. யின் வரலாற்றைப் பற்றிய இந்நூலை, அன்னியராட்சி அகன்ற இந்த ஆண்டில் அவரின் நினைவு நாளாகிய இன்று பெருமையுடன் வெளியிடுகிறோம். இந்த வாய்ப்பை எங்களுக்கு அளித்த 'தமிழர் தலைவர்' திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியோடு கூடிய வாழ்த்து.

இன்ப நிலையத்தார்.

வீர வணக்கம்

காதலும், வீரமும் தமிழினத்தின் கண்களை போன்றவை. பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆராய்வோர் 'அகம்', 'புறம்' என்ற இரு சொற்களில் இந்த உண்மை அடங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

தமிழினத்தின் வீரத்திற்குச் சான்று கூறிய வள்ளுவப் பெரியார்,

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்ன
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்

என்றார். ஆம், மானம் இழந்தபின் உயிர் வாழ்வது தமிழர் மரபல்ல.

வீர வழிபாடே இறைவழிபாடாகக் கொண்டவர் தமிழர். ஏன்? இறை வழிபாட்டின் உண்மையும் அதுவேயாம். 'கடவுள் வழிபாடு' என்பதன் மூலத்தை ஆராயப் புகுந்தால், அது வீர வழிபாட்டில் துவங்கியதாகவே இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

'மானங் காத்தான்', 'காடு காத்தான்' என்பது போன்ற இன்றையத் தமிழகத்தின் ஊர்ப் பெயர்கள் பண்டைய வீரர்களின் விழுமிய செயல்களை நினைவூட்டுகிறதன்றோ?

சிலப்பதிகாரத்தில், அறக் கற்பினளான பாண்டிமா தேவி யிருக்க, மறக் கற்பினளான கண்ணகி தேவிக்குச் சிலை எடுப்பித்ததும், முடி தாங்கிய மன்னரெல்லாம் அச்சிலையின் அடி வணங்கிப் போற்றியதும் வீர வணக்கத்தைத் தமிழர் வழி வழி கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென் பதை உணர்த்துகிறதன்றோ?

தமிழினத்தில் வாழையடி வாழையாக இடைவிடாது வீரப் பெருமக்கள் பலர் தோன்றி வந்தனர். ஆனால், இடைப்பட்ட காலத்தில் தமி ழகம் அடிமைப் பிணியால் தாக்குண்ட காரணத் தால் வீரமக்களைப் பெறுவது தடைப்பட்டது. ஆங்கிலக் கொடுங்கோலைச் செங்கோலென்று கும்பிட்டு வாழும் அடிமைகளின் தொகை மணிக்கணக்கில் பெருகி வந்தது. அந்த அடிமைக ளின் மத்தியிலேதான் மரபுவழி மறைந்துவிடாது தோன்றினர் ஒரு மறத் தமிழர். அவர்தான் வ. உ. சிதம்பரனார். தமிழ் நிலம் மரபின் மானத் தைக் காத்தது. என்றாலும், தமிழ் இனத்தவர் வழி வழி நடத்தி வந்த வீர வணக்கத்தைக் கை விட்டனர். ஆம், சிதம்பரனார் செய்த புரட்சிச் செயல் நம் நாட்டவரால் நன்கு போற்றப்பட வில்லை.

அகில இந்திய காங்கிரஸ் செயற் குழுவின் அனுமதியுடன் டாக்டர் பட்டாபி வெளியிட் டுள்ள காங்கிரஸ் வரலாற்றில், சௌரி சாரா

சத்தியாக்கிரகம், நாகபுரிக் கொடிப் போர், பர்டோலி வரி கொடா இயக்கம் ஆகிய சிறுசிறு இயக்கங்களைப் பற்றி எல்லாம் பக்கம் பக்கமாக வரையப்பட்டுள்ளன. ஆனால், சிதம்பரனாரின் சீரிய புரட்சி-ஏகாதிபத்தியக் கப்பலுக்கு எதிர்க் கப்பலோட்டிய இணையற்ற செயலைப்பற்றி ஒரு வரிகூட இல்லை. ஏன்? ஒரு வார்த்தைகூட இல்லை.

சிதம்பரனார் இறந்த பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகள் வரை அவரது நினைவு நாளை, தமிழகத்தில் தூத்துக்குடியைத் தவிர வேறு இடங்களில் கொண்டாடவில்லை. கொண்டாடச் செய்வதற்கான முயற்சியையும் தமிழ் நாட்டு காங்கிரஸ் அமைப்போ, தேசியத் தாள்களோ மேற்கொள்ளவில்லை. ஆம், சிதம்பரனாரின் வரலாற்றை ஆதிக்கவாதிகள் மறைத்தனர். வீரமென்பதே இன்னதென அறியாதவர்கள் வீர வணக்கத்தில் பற்றுக் கொள்வதெங்ஙனம்?

இச்சிறு நூல் சிதம்பரனாரின் பெயரில் எழுந்தாலும், அவரது புரட்சி மிக்க வரலாற்றைப் புகட்டினாலும், பொதுவாக இந்நூல் வீர வணக்கத்தை மறந்த தமிழ் மக்களுக்கு அதன் தேவையை வற்புறுத்தவே வெளி வருகிறது. இந்த நூலில் சிதம்பரனாரின் வரலாறு முற்றும் விவரிக்கப்படவில்லை. அவரது வரலாறு முழுவதையும் சேகரிக்க முயன்றும் முடியாமற்

போனதே காரணம். எனவே, கிடைத்தவரை உருவாக்கி வெளியிட்டுள்ளேன். ஆம், வ.உ.சி யின் வரலாறு 'மறைந்த வரலாறு.' இன்னும் சொன்னால் மறைக்கப்பட்ட வரலாறு. எனவே, அவரைப்பற்றிய எல்லா செய்திகளும் கிடைக்க முடியாமற் போனது இயல்பேயாம். வ. உ. சிதம்பரனாரைப் பின்பற்றி இந்திய விடுதலைப் போரில் பங்கு கொண்ட எல்லா தமிழ் வீரர் களுக்கும் இந்நூலைக் காணிக்கை யாக்குகின் றேன்.

வாழ்க தமிழர் வீரம்!

9—11—'47

ம.பொ.சிவஞானம்

கப்பலோட்டிய தமிழன்

தூத்துக்குடியில் வழக்கறிஞர் அரங்கசா யங்கார் என்பவர் ஒருநாள் க்ஷவரஞ் செய்துகொள்ள க்ஷவரத் தொழிலாளர் ஒருவரை அழைத்தார். க்ஷவரஞ் செய்துகொண்டிருந்தபோது அத்தொழிலாளி, "ஏன் சாமி! கலெக்டர் போலீஸ் பட்டாளத்தை அதிகப் படுத்தவேண்டும் என்றபோது நீங்கள் ஆதரவு காட்டியதாக ஊரார் சொல்லிக்கொள்கிறார்களே, அது உண்மையா?" என்று கேட்டார்.

"அடே! அதை நீ ஏன் கேட்கிறாய்? அது உன் வேலையல்ல" என்று அதட்டினார் ஐயங்கார்.

"அப்படியானால், உமக்கு க்ஷவரஞ் செய்வதும் என் வேலையல்ல" என்று சொல்லிக்கொண்டே கத்தியை மடக்கிப் பெட்டியில் வைத்துக்கொண்டு கடுகி நடந்தார் தொழிலாளி.

பாவம்! ஐயங்கார் அரை க்ஷவரத்தோடு அவதிப்பட நேர்ந்தது. எவ்வளவோ கெஞ்சியும் தொழிலாளி திரும்பவில்லை. வேறு க்ஷவரத் தொழிலாளர்களை அழைத்தார் ஐயங்கார். ஒருவரும் இணங்கவில்லை.

உச்சி நேரமாயிற்று. உணவருந்தியபாடில்லை. வீட்டிற்குள் சென்றால் வைதீகத்திற்கு விரோதமென மனைவி மறுப்பாள். ஊருக்குள் சென்றால் தேசத் துரோகி என மக்கள் வெறுப்பர். என் செய்வார்? "ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்" என்னும் பழமொழி ஐயங்கார்பால் உண்மையாயிற்று.

இனி வேறு வழியில்லையென உணர்ந்து கலெக்டரிடம் நேரில் சென்று, "துரையவர்களே! க்ஷவரத் தொழிலாளர்களெல்லாம் என்னைக் கைவிட்டனர். தாங்கள்தான் தயவு செய்யவேண்டும். போலீசுக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் போதும்" என்று புலம்பினார்.

"அந்த வழிக்கு நான் வரமாட்டேன்; என்னை நம்பிப் பயனில்லை" எனக் கை விரித்தார் கலெக்டர்.

இந்நிலையில் ஐயங்கார் திண்டாடித் தெருவில் அலைந்து பின்னர் ரயிலேறித் திருநெல்வேலிக்குச் சென்று மீதியுள்ள மயிரையுஞ் சிரைத்துக்கொண்டு ஊர் திரும்பினார்.

மேலே கூறியது கற்பனை அல்ல; உண்மை வரலாறு. இதற்குக் காரணமென்ன?

தூத்துக்குடி கோரல் மில் (இப்போது ஹார்வி மில்) தொழிலாளர்கள் தங்கள் கூலி விகிதத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று மில் நிர்வாகிகளிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்டார்கள். நிர்வாகிகள் தொழிலாளர்களின் குறையைத் தீர்க்கச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆகவே,

தொழிலாளர்கள் ஒன்று திரண்டு ஒருமனப்பட்டு வேலைநிறுத்தஞ் செய்தனர். மெய் வருந்த உழைத்துக் கூலி பெறும் நாட்களிலேயே அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் போதாது அவதிப்படும் ஏழைத் தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்த நாட்களில் குடும்பத்தைக் காப்பதெங்ஙனம்? தொழிலாளர்கள் தங்கள் மனைவி மக்களுடன் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது.

இதை யறிந்த ஒரு வீரர் கருணையுடன் முன் வந்து தமக்குத் தெரிந்த வழக்கறிஞர்களின் துணையுடன் பொது மக்களிடம் பணம் வசூலித்து வேலை நிறுத்தஞ் செய்துள்ள தொழிலாளர்களுக்கு உதவி, அவர்களுடைய மனைவி மக்களைக் காப்பாற்றினார். அத் தலைவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, வேலை நிறுத்தஞ் செய்துள்ள 2000 தொழிலாளர்களில் 1000 பேருக்குத் தூத்துக்குடி நகரமக்கள் வேறு வேலைகளைக்கொடுத்து ஆதரித்தனர். வேலை நிறுத்த நாட்களில் நாள் தோறும் பொதுக்கூட்டங்கள் நடைபெறும். அக் கூட்டங்களில் அவ்வீரர் பேசுவார். தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு மில் முதலாளிகள் இணங்கினாலொழிய பணியக்கூடாதெனப் பறை சாற்றுவார். இவரது உணர்ச்சி மிக்க வீர உரைகளைக் கேட்கும் தொழிலாளர்கள் உறுதியும் ஊக்கமுங் கொண்டு வேலை நிறுத்தத்தை நடத்தி வந்தனர். இதனால் மில் முதலாளிகள் அவர்மீது சீற்றங் கொண்டனர். இவர் முதலாளிகளைக் கெடுக்கவேண்டுமென்ற கெட்ட எண்ணங்கொண்டு தொழிலாளர்களை வேலை நிறுத்தஞ் செய்யத் தூண்டினார் என்றும், இவரது சொற்பொழிவுகளால் ஊரில் கலகமேற்படுமென்றும்

முதலாளிகள் மாஜிஸ்திரேட்டுக்கு மனுச் செய்தனர். மாஜிஸ்திரேட், அத்தொழிலாளர் தலைவரை நேரில் வரவழைத்து, அவரது சொற்பொழிவுகளால் ஊரில் அமைதி குலையுமெனத் தாம் நினைப்பதால் இனி எந்தப் பொதுக்கூட்டத்திலும் பேசக்கூடாதென எச்சரிக்கை செய்தார். மாஜிஸ்திரேட்டின் எச்சரிக்கையை அவர் சிறிதும் மதியாது, "அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை; இனி அஞ்ச வருவதுமில்லை" என்று நெஞ்சுறுதியுடன் தொழிலாளர் கூட்டங்களில் தொடர்ந்து பேசி வந்தார்.

கோரல் மில் வேலை நிறுத்தச் செய்தி மதுரையிலும் பரவியது. கோரல் மில் நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட மதுரை பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களும் வேலைக்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டனர். தூத்துக்குடி வேலை நிறுத்தம் ஒரு வாரம் வரை நீடித்தது. கடைசியாக மில் முதலாளிகள் பணிந்து விட்டனர். தொழிலாளர்களின் கூலியைச் சிறிதளவு உயர்த்திக் கொடுப்பதாக முதலாளிகள் வாக்களித்து தொழிலாளரின் தலைவருடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட பிறகு தொழிலாளர்கள் வழக்கம்போல் வேலைக்குத் திரும்பினர். வேலை நிறுத்த நாட்களில் பொது மக்களின் உணர்ச்சியைக் கண்டு பயந்த தூத்துக்குடி வெள்ளையர்கள் இராக்காலங்களில் நகரிலிருக்க அஞ்சிப் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் துறைமுகஞ் சென்று இராப்பொழுதைக் கப்பலிலேயே கழித்து வந்தார்களாம். இந்த விதமாக தொழிலாளருக்குத் தலைமை வகித்து ஊரெல்லாம் புரட்சிக் கனலைக் கிளப்பிய வீரர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆவார்.

சிதம்பரம் பிள்ளையின் சொற்பொழிவுகளால் மக்க ளின் மனதில் நாட்டுப்பற்று பொங்கி எழுவதைக் கண்டு அதிகாரிகள் அச்சங் கொண்டனர். எனவே, கலெக்டர் ஊரிலுள்ள பிரமுகர்களை ஒன்று கூட்டி கலகம் நிகழாமல் தடுக்கவும், மக்கள் ராஜ விசுவாசிக ளாக இருக்கவும் என்ன செய்யலாமென்று கலந்து பேசினர். தூத்துக்குடியில் அதிகமான போலீஸ் படையை வைக்க விரும்புவதாகவும் கூறினர். கூட் டத்தில் பெரும்பாலோர் அதை எதிர்த்தனர். ஆனால் வழக்கறிஞர் திரு. அரங்கசாமி ஐயங்கார் என்ற இராஜ விசுவாசி மட்டும் மனப்பூர்வமாக ஆதரித் தார். விசேஷ போலீஸ் படையைத் தருவிக்காவிடில் சிதம்பரம் பிள்ளையின் வீரமிக்க சொற்பொழிவுக ளால் ஊரே அழிந்துவிடுமென அலறினர். இவரது செய்கையை ஊரார் வெறுத்தனர். அன்றுமுதல் திரு. ஐயங்கார் தூத்துக்குடி மக்களின் பகைவரானர். அதனல்தான் ஐயங்காருக்கு மேற்கூறிய 'க்ஷவர மறுப்பு' நடந்தது.

இவ்விதம் நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டி விட்டு தமிழ் நாட்டில் தொழிலாளர் இயக்கம் கண்ட சிதம்பரனாரின் வாழ்க்கை வரலாறு தமிழனுக்கு ஒரு மங்காத காவியம் போலாகும்.

சிதம்பரனார் வாழ்க்கை

பாண்டி நாடு என்பது தமிழகத்தின் ஒரு பகுதி. அந் நாடு பண்டை நாளில் சிறப்புற்றிலாம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. அறநெறி தவறாத அரசர்களும், போரில் புறங் கொடாத வீரர்களும், பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்களும், வாய்மை தவறாத வணிகர்களும் அந்நாட்டில் நிறைந்திருந்தனர்.

வளைந்த செங்கோலைத் தன்னுயிர் கொடுத்து நிமிர்த்திய நெடுஞ்செழியன் ஆட்சி புரிந்ததும், குற்றமற்ற கோவலனைக் கொன்றதற்காகக் கண்ணகி தேவியார் அரசியல் புரட்சி விளைவித்ததும், உலகெலாமுணர்ந்த உத்தமப் புலவர்கள் ஒருங்கே அமர்ந்து தமிழ் வளர்த்த சங்கம் திகழ்ந்ததும் அந்தப் பாண்டிய நாட்டில்தான். அத்தகைய பழம் பெருமை வாய்ந்த பாண்டிநாட்டில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஒட்டப்பிடாரம் என்னும் சிற்றூர் ஒன்று உளது. இதற்குத் தென்னாளுகை என்றும் பெயர். இவ்வூரில் உலகநாத பிள்ளை என்பவருக்கும் பரமாயி அம்மையாருக்கும் குமாரராகத் திருவாளர் வ. உ. சிதம்பரனார் 1872-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 5-ந் தேதி வியாழக்கிழமை யன்று தோன்றினார்.

வ. உ. சிதம்பரனார் முதன் முதலாகக் கல்வி பயின்றது ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே. 'விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும்' என்பது போல இளமையிலேயே இவரது உள்ளத்தில் தமிழ் வித்து ஆழ்ந்து பதிந்து வரலாயிற்று. இவர் தூத்துக்குடி செயின்ட். பிரான்சிஸ் சேவியார் பள்ளியில் ஆங்கிலம் பயின்றார். இவர் நுண்ணறிவுடையாராதலால் ஒவ்வோராண்டும் தேர்வில் தவறாமல் வெற்றி பெற்று மெட்ரிகுலேஷன் தேர்வில் வெற்றி யடைந்தார். பின்னர் வழக்கறிஞர் பரீட்சையிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். நாட்டுக் கல்வியில் நாட்டமுடையவராக இருந்தமையால் இவருக்குத் தமிழறிவு சிறந்து விளங்குவதாயிற்று.

சிதம்பரனார் வழக்கறிஞர் தொழிலை முதலில் ஓட்டப்பிடாரத்திலேயே தொடங்கினார். பின்னர் நண்பர்களின் வேண்டுகோளின்படி 1900-ம் ஆண்டில் தூத்துக்குடிக்குச் சென்று தொழில் நடத்தினார். வ. உ. சிதம்பரனார் வயதில் இளைஞராயிருந்தும் பிற வழக்கறிஞர்கள் இவரைக்கண்டு மிகுதியும் பொறாமை கொள்ளும் வண்ணம் தொழிலைத் திறம்பட நடத்தி வந்தார். இவருக்குக் கிரிமினல் தரப்பில்தான் பழக்கமும் அனுபவமும் அதிகம். இதில் இவருக்கு மிக்க தேர்ச்சியும் திறமையும் வாய்ந்த பிறவழக்கறிஞர்களை விட அதிக வருமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், இவர் இவ்விதம் தம் தொழிலில் வருமானம் ஒன்றே பெரிதெனஎண்ணாமல், ஒழுக்கம் பிறர்நலம் பேணுதல் வாய்மை இவற்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார். இந்தச் சீரிய நோக்கு இவரிடம் வாழ்நாள் முழுவதும் காணப்பட்டது.

சிதம்பரனாருக்கு ஏழைகளிடத்தில் இரக்கம் அதிகம். கட்சிக்காரரின் நிலைமைக்குத் தக்கவாறு பணம் கேட்பாரேயன்றி வழக்கின் சிரமத்தைக் கவனிக்கமாட்டார். ஏழைகளுக்காக அவர்களிடம் பொருளை எதிர்பாராமலே வழக்கெடுத்துரைப்பதுண்டு. போலீசார் யார்மீதாவது தவறுக வழக்குத் தொடுத்ததாக தமக்குத் தோன்றினால், அவருக்குத் தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்வார். இதனால் போலீஸ் அதிகாரிகளின் ஆத்திரத்துக்கு ஆளாக வேண்டியிருப்பினும் அஞ்சமாட்டார். இவர் கடுஞ் சொல்லின்றிக் காட்சிக்கெளியவராக இருந்தார்.

சிதம்பரனாரின் தந்தையார் அவருக்கு 23-வது வயதில் திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணியப் பிள்ளையவர்களின் குமாரத்தி வள்ளியம்மை என்ற மங்கை நல்லாளை மணஞ் செய்து வைத்தார். இவ்வம்மையார் இல் வாழ்க்கையில் தம் கணவருக்கு உற்றுழியுதவும் ஊன்றுகோல்போலவும் அறுசுவை யுண்டி அளிப்பதில் அன்னை போலவும் விளங்கினர்.

சிதம்பரனாரிடம் ஒருநாள் உறவினர் ஒருவர் ஒரு கட்சிக்காரரைக் கொண்டுவந்து விட்டு அவர் சென்ற பிறகு 'கமிஷன்' கேட்க இவர் இவ்விஷயத்தைப் பற்றித் தம் மனைவியாகிய வள்ளியம்மையாரிடம் கலந்து ஆலோசித்தார். இவ்வம்மையார், "கமிஷன் கொடுத்து வழக்கைப் பெறுவது இழிதொழில். பெற்ற பொருளைக் கட்சிக்காரரிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள்" என்று இயம்பினர்.

சிதம்பரனார் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த கண்ணில்லாத ஞானியொருவரைத் தமதில்லத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றி வந்தார். வள்ளியம்மையார் அந்தக் குருடருக்குத் தாமே உணவூட்டுவார். இதையறிந்த அயலார், இழிகுலத்தோனை வீட்டில் வைத்து உணவளித்து வருகின்றாரெனப் பழிச்சொல் பகர்வாராயினர். சிதம்பரனார் தமது மனைவியாரிடம் அந்தப் பழிச்சொல்லைக் கூறி ஆலோசனை கேட்டார். வள்ளி அம்மையார், "தங்களுக்குத் தெரியாததா? துறவிக்குக் குலம் ஏது? உயிர்களனைத்தும் ஒன்றாயிருக்கும்போது அவற்றைப் பகுத்துப் பார்ப்பது பேதமையன்றோ! உயிர்கள் தோறும் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான் என்பது தாங்கள் அறியாததல்லவே! பழிப்பார் பழிக்கட்டும்; நாம் நமது மனவழி நடப்போம்" என்றார்.

மேற்சொன்ன இரு நிகழ்ச்சிகளையும் பின்வரும் அகவற் பாவில் சிதம்பரனாரே கூறுகிறார்.

உற்றான் ஒருவன் ஒருநல் கட்சியோடு
உற்றான்; நல்கினன், ஒளித்து வந்துபின்
"உரிய கயிலைமை உதவுக" என்றான்
புரிவதறியாது பொன்னெனச் சென்றுயான்
மங்கையை வினவினேன்; மதியொடு பணிந்து,"
செங்கைப் பொருளைக் கட்சிபால் கொடுக்க;
அதனைக் கொள்ளற்க" என்றாள்

சிவத்தை யணர்ந்த தேசிக னொருவன்
தவத்தால் என் இலம் தங்கப் பெற்றனன்.
ஊனக் கண்ணினை ஒழித்தவன் நின்றதால்

தானக் குறையினைத் தவிர்த்திட வாட்டினள்.
குலத்தில் அன்னோன் குறைந்தவன் என்றென்
தலத்தினில் உள்ளோர் சாற்றினர் குற்றம்;
கேட்டதும் அவ்வுரை கிளர் தேசிகனை
ஒட்டிடக் கருதி யான் உரமில்லாமையால்
அவளிடத் துரைக்க அடுக்களைச் சென்றேன்,
அவளெனைக் கண்டதும் அறைந்திடும் முன்னர்யா
"எல்லாம் உணர்ந்த என்னுயிர் நாத!
எல்லாம் கடவுளா யிருக்கக் கண்டும்
உருவம் முதலிய ஒன்றிலும் பேதம்
மருவுதல் இலாமை மலைபோல் கண்டும்
கற்பனையாகக் காணும் குலத்தின்
....
பழமை பாராட்டிப் பகுத்துப் பிரித்தல்
நன்றோ? சொல்லாய்! நவிலுவார் நவிலுக;
என்றும் போற்பணி இயற்றுவோம்" என்றனள்
வடுக்கள் தொழிக்கும் மந்திரியனையாள்.

வள்ளியம்மையார் தமிழ்க் கல்வியில் சிறந்து விளங்கி னார். திருக்குறளைப் பொருளுடன் ஓதி யுணர்ந்திருந் ததற்கு,

வள்ளுவன் குறளை வளனுறப் படித்துக்
கொள்ளும் விதத்தில் கூறுவள் உரையுடன்

எனச் சிதம்பரனார் கூறுவதே சான்றாகும்.

இவ்வித குணநலன்களைப் பெற்றிருந்த வள்ளியம்மை யார் 1901-ம் ஆண்டில் மரணமெய்தினார். அவ்வம் மையாரின் பிரிவால் பிள்ளையவர்கள் பெருங்கவலை யடைந்தார். வள்ளியம்மையாரின் அரிய குணங்களைப்

பற்றி அவர் பாடிய இரங்கற் பாக்கள் பல. அவற்றில் சில வருமாறு:

இல்லறத்தில் ஒன்றுமே யில்லையென் றுள், எக்காலும்
நல்துணைவு தான்சமைத்து நல்குவாள். - அல்லலொழிந்
துன்புறவே செய்திடுவாள், எப் பணியுமுள்ள
அன்புமிகு நல்லாள் அமைந்து.

என்னுடைய நேயர்களும் ஏழைப்பரதேசிகளும்
என்னுடைய வீடுவந்தால் வந்திறைதான் — தன்னுடைய
பெற்றோர் வந்தார்களென்ப்பேணி உபசரிப்பாள்
கற்றோரும் உள்ளுவக்கக் கண்டு.

நன்றியறிதலையே நல்லொழுக்கமாகக் கொண்ட சிதம்பரனார் முதல் மனைவியாரின்பால் காட்டும் நன்றிக் கறிகுறியாக மீண்டும் அவ்வம்மையாரின் குடும்பத்திலேயே திருமதி மீனாட்சியம்மை என்ற பெண்ணரசியை மணம் புரிந்து கொண்டார்.

மனிதனுக்கு மனிதன் உயர்வு தாழ்வு கற்பிப்பதை அவர் அடியோடு வெறுத்தார். சாதிக்கொரு நீதி கூறும் சமுக்கர்களையும் பிறப்புக் காரணமாக தீண்டாதவரெனக் கூறும் தீயர்களையும் கண்டிக்கப் பின்னை சற்றும் தயங்கியதில்லை. "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்," "நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும் சொல்லள வல்லால் பொருளில்லை" என்றும் முன்னோர் மொழிந்த சொல்லின் பொருளை முற்றும் உணர்ந்திருந்தார். இறைவன் படைப்பிலே அனைவரும் சமம் என்ற உயரிய கருத்தே இவரது உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருந்தது.

ஆதித்தமிழரொருவரை, தமது இன்னுயிர்த் துணைவராகக் கொண்டு தமிழ்க் கல்வியைக் கற்பித்தார். அவர்தான் சாமி சகஜானந்தர். பிள்ளை சிறையிலிருந்து மீண்டதும் சிலகாலம் சென்னையில் வசிக்க நேர்ந்தது. அப்போது ஒருநாள் சென்னை ரிப்பன் அச்சு யந்திர சாலையில் சிதம்பரனாரும், சாமி சகஜானந்தரும் முதன் முதலாக ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து உரையாட நேர்ந்தகாலையில், பிள்ளை அவரது சாதியை விசாரித்தாராம். "நான் நந்தனர் வகுப்புப் பிள்ளை"யென சகஜானந்தர் பதிலளிக்க, உடனே சிதம்பரனார் சகஜானந்தரின் இரு கைகளையும் இறுகப் பிடித்து, "உண்மையைக் கூறியதால் நீர்தான் உண்மை அந்தணர்" எனக் கூறி, சகஜானந்தரைத் தமதில்லத்திற்கு வரச் செய்தார். பின்னர் பல ஆண்டுகள் அவரைத் தம் வீட்டிலேயே வைத்திருந்து, உணவளித்துத் தொல்காப்பியம், திருக்குறள் முதலிய சிறந்த தமிழ் நூல்களைப் பயிற்றுவித்தார். சிதம்பரனார் சென்னையை விட்டு நீங்கி, மீண்டும் தமது சொந்த ஊராகிய ஒட்டப்பிடாரம் சென்றபோது சகஜானந்தரையும் தம்முடன் கூட்டிச் சென்றார். தமது உறவினர் இல்லங்களில் நடக்கும் விழாக்களுக்குச் சகஜானந்தரையும் தம்முடன் அழைத்துச் செல்வார். யாராவது சகஜானந்தரின் குலத்தைக் குறித்துக் கேட்டால், "இவரொரு துறவி; இவரை சாதி விசாரிக்கப்படாது" என்பாராம். "தமது பிள்ளையைப் போன்று என்னை வளர்த்தார், அப்பெருந்தகை வள்ளல்" எனச் சகஜானந்தரே கூறுகின்றபொழுது வேறென்ன சான்று வேண்டும்? திரு. சகஜானந்தர், சிதம்பரனாருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில்,

தாயின் புறுவ நலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்ற ரெனக்கமுறும்—மாமறைக்குச்
சான்றாச் சிதம்பரமென் தந்தை நிலைக்கண்டேன்
நான்மாறென் செய்வேன் கவில்.

* *

கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாட்டில் என்றனுக்கு
மெய்ம்மாட்டி நின்றருளும் வித்தகனே—செம்
[மறையின்
பாவலைத்துஞ் சிந்தை பதிவித்தேன், சிதம்பரமென்
தேவ! நினது இன்னருளால் தேர்ந்து..

* * *

சாவா மருந்தெனவே தற்பரனார் வள்ளுவர்செய்
பாவால் அறிவு எனக்குப் பாலித்த—தேவா!
சிதம்பரமென் சற்குருவே! சிந்தையினில் நின்னின்
பதம்பெற்றேன் என்றும் பணிந்து,

எனச் சிதம்பரனாரைத் தந்தையாய்க், குருவாய்த், தெய்வமாய்க் கருதி அஞ்சலி செய்கிறார்.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி

மரக்கலங்களின் துணையால் திரைகடலோடியும் திரவியந் தேடுவதில் திறமை பெற்றிருந்தனர் பண்டைத் தமிழர். கப்பல் ஓட்டும் கலை தமிழர்க்கே உரித்தாயிருந்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

வாணிபத்திற்கே யன்றிப் பகை மன்னரைப் புறங்காணப் படைகொண்டு செல்லவும், மரக்கலங்களைப் பயன்படுத்தினர் பண்டைத் தமிழ் மன்னர். சோழ மன்னர்கள் பலம் வாய்ந்த கப்பற் படையை உடையவரா யிருந்தனர். இராஜராஜ சோழன் லட்சக்கணக்கான தமிழ் வீரர்களைக் கப்பல்களிற் கொண்டுசென்று இலங்கைத் தீவை வென்றதாக வரலாறு கூறுகிறது. இவ்வாறு வாணிபத்தில் பொருளையும் போரில் புகழையும் அடைவதற்குப் பண்டைத் தமிழர் கப்பல்களைப் பயன்படுத்தினர். பின்னளில் இந்தியா ஆங்கிலேயருக்கு அடிமைப்பட்டது. நமது நல்வாழ்வில் நாட்டமில்லாத அவ்வன்னியர், நம்மிடமிருந்து அரசைப் பறித்ததோடு நில்லாமல் பொருள் தேடும் வழிகள் அனைத்தையுங்கூட அபகரித்தனர். அந்த வகையில் தமிழரின் கப்பல் வாணிபமும் ஆங்கிலேயரின் வசமாயிற்று.

இந்தியாவில் நில ஆதிக்கமும், கடல் ஆதிக்கமும் பெற்ற ஆங்கிலேயர், நமது தமிழகத்தின் செல்வத்தை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டு செல்வாராயினர்.

தமிழ் இனத்துக்குற்ற இந்தக் கேவல நிலை கண்டு சிதம்பரனாரின் நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை. ஆயினும், என் செய்வார்? ஆட்சித் திறனும், சூட்சி அறிவுங் கொண்டு அனைத்துலகும் ஆணை செலுத்தும் ஆங் கிலேயர் முன்பு அவர் எம்மாத்திரம்? ஏன்? தமிழ் மக்கள் அவ்வளவு பேரும் ஒருங்கு சேர்ந்து போராடி னாலுங்கூட ஆங்கிலேயர் நம்மிடமிருந்து பறித்த வாணிபத்தைப் பற்றுதல் எளிதோ? இல்லை; இல்லை.

ஆகவே, தமிழரது உரிமையைப் பறித்து உடைமை யையுங் கொள்ளை கொள்ளும் வெள்ளை வணிகரை விரட்டியடிக்க எண்ணியவராய்க் காலத்தை எதிர் பார்த்திருந்தார் சிதம்பரனார்.

இங்கிலையில்தான் இந்திய கண்டத்தின் வடக்கே வங் கப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சி வலுக்கலாயிற்று. ஒன்று பட்ட ஒரே தேசிய இனமாக இருந்த வங்காளியரை இந்து என்றும், முஸ்லிம் என்றும் பிரித்து அவர்களது தாயகமாகிய வங்க நாட்டையும் இந்து வங்காளம், முஸ்லிம் வங்காளம் என்று இரண்டாகத் துண்டாட நினைத்தார் வைசிராய் லார்டு கர்சான்.

குடிமக்களிடையே ஒற்றுமையை உண்டாக்குவதே அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு. ஆனால், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இதற்கு நேர்மாறாக மக்க

ளிடையே ஒற்றுமையைக் குலைத்து வேற்றுமையை உண்டாக்குவதையே தனது வேலையாகக் கொண்டு விட்டது. இதற்கு வங்காளப் பிரிவினையே சான்று.

ஆனால், ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்தப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சிக்கு வங்காளிகள் இரையாகவில்லை. அவர்கள் இந்துவென்றும் இஸ்லாமியரென்றும் பிரியாது, வங்காளிகள் அனைவரும் ஒரே இனம் என்ற உணர்ச்சியுடன் ஒன்றுபட்டுப் பிரிவினையை எதிர்த்துப் போராடினர். தூங்கும்பொழுதுங்கூடத் தாய் நாட்டின் தொண்டையே நினைத்திடுபவரன்றோ வங்காளிகள்?

வங்கப் பிரிவினை எதிர்ப்புப் போராட்டமானது வங்காளத்தோடு நிற்காமல் இந்தியா எங்கணும் பரவியது. இந்திய மக்கள் வங்கப் பிரிவினையை எதிர்க்கும் பொருட்டு அந்நிய ஆடை பகிஷ்கார இயக்கத்தை ஆரம்பித்தனர். அந்நிய ஆடைகள் மலை மலையாகக் குவிக்கப்பட்டு நெருப்புக் கிரையாக்கப்பட்டன. பரதேச ஆடையில் பற்றி எரிந்த தீயானது எவ்வளவு தூரம் அடிமைப்பட்ட மக்களின் அகத்தே சினத் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது என்பதைக் காட்டிற்று. ஏற்கனவே காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிதம்பரனார் சீற்றங்கொண்ட சிங்கமென எழுந்தார். நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர் தொழில் நடத்தி வந்த அவர் நாட்டுரிமைப் போரில் நாட்டங் கொண்டார்.

தம்மிடமிருந்த அன்னிய ஆடைகள் அனைத்தையுந் தீ வைத்துக் கொளுத்தினர். எரிவது ஆடையன்று;

ஏகாதிபத்தியமே என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார். இனி அன்னியப் பொருள்கள் எவையும் வாங்குவதில்லை என்றும் உறுதிபூண்டார்; அன்னியத் துணி தரித்தவனைக் கண்டாலும் அவருக்குக் கண் சிவந்துவிடும்.

பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து வங்க மண்ணிலே போர் துவங்கிவிட்டதைக் கண்டு, பூரிப்படைந்தார்; தாம் கருதிய காரியங் கைகூடிவிட்டதாகக் களிப்பெய்தினர். இனி தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பி ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போரின் இரண்டாவது முனையைத் தமிழ்நாட்டில் துவக்க எண்ணினர். வங்காளியரைப் போன்று தமிழ் மக்களும் தங்கள் மண்ணில் ஆங்கிலப் பேரரசுக்கு அழிவுதேட வேண்டுவது அவசியமென உணர்ந்தார்.

எனவே, வீரத்திற்கு விளை நிலமான பாண்டிநாட்டில் படை திரட்டினர்! சுவரத் தொழிலாளர், சலவைத் தொழிலாளர், வண்டி ஓட்டுவோர் ஆகிய பாட்டாளி மக்கள் அனைவரும் அவரது படையில் சேர்ந்தனர். கிராமத்திற்குக் கிராமம், வீதிக்கு வீதி கூட்டங்கள் போட்டுப் பேசி மக்கள் மனத்தில் சுதந்திரக் கனலை மூட்டினர்.

ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் புகுந்து நமது அரசுரிமையைப் பறித்தது இந்தியாவின் செல்வத்தைச் சுரண்டிக் கொழுக்கவே அல்லவா? சிதம்பரனர் இதை நன்குக அறிந்தவர். ஆதலால் அவர் ஆங்கிலேய வணிகக் கூட்டத்தின்மீதே தமது முதல் தாக்குதலை ஆரம்பித்தார்.

தூத்துக்குடிக்கும் சிங்களத்திற்கும் இடையில் வாணி பப் பொருள்களைப் " பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஸ்டீம் நாவி கேஷன் கம்பெனியின்''யின் கப்பல்களே ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்து வந்தன. அக்கம்பெனி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆணி வேரான வெள்ளை வாணிக ருடையது. நாட்டில் தோன்றிய சுதேசி இயக்கத்தை அவ்வெள்ளையர் கம்பெனி வெறுத்தது. மேலும், அக் கம்பெனி இந்திய வியாபாரிகட்குப் போதிய வசதி அளிக்கவில்லை என்ற எண்ணம் இந்திய வியாபாரிக ளிடையே பரவியது. எனவே, தூத்துக்குடி இந்திய வணிகரின் ஆதரவு கொண்டு சிதம்பரனுர் 1906-ம் ஆண்டில் " சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி " யொன்றைத் தோற்றுவித்தார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக இருந்த பாலவநத்தம் ஜமீன்தார் திரு. பாண்டித்துரைச் சாமித் தேவரைக் கம்பெனியின் தலைவராக்கினுர். தாம் செயலாளராக இருந்து காரியங்களை நடத்தி வந் தார். தூத்துக்குடி வணிகர்கள் தங்களாலானவரை சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்குப் பொருளுதவி புரிந்த னர். எனினும், அது போதுமானதாயில்லை. ஏகாதி பத்தியத்தின் சக்தி முழுவதையுங் கொண்டு நடத்தப் படும் வெள்ளையர் கம்பெனிமுன் இந்த உதவி எம்மாத் , ர ! எனவே, சிதம்பரனுர் வடநாட்டில் பலவிடங் களுக்குச் சென்று பொருள் தேடினர்.

" ஆங்கிலேயர் நம் அரசைப் பறித்தது பொருள் பறிக் கவேயாம். ஆகவே, பொருள் பறிக்கும் வாணிபக் கப்பலுக்கு வேட்டு வைத்தாலொழிய அவ்வாங்கிலே யர் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறுர் " என்று முழக் கஞ் செய்தார்.

சிதம்பரனாரின் வீர உரைகளைக் கேட்ட வடநாட்டு வணிக மக்கள் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்குப் பங்கு தாரர்களாகச் சேர்ந்தனர். சிதம்பரனார் கப்பல் கம் பெனிக்குப் பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வட இந்தியா செல்லப் புறப்பட்டபோது, "மீண்டும் என் தமிழகம் திரும்பும்பொழுது கப்பலுடன் திரும் புவேன் ; இல்லையேல், அங்கேயே கடலில் வீழ்ந்து மாள்வேன்" என்று சபதஞ் செய்துச் சென்றார். என்னே இவரது மனவலிமை !

அவர் பம்பாய்க்குச் சென்றிருந்தபொழுது ஊரில் அவரது ஒரே புதல்வன் நோய்வாய்ப்பட்டு மரண நிலைமை எய்தினான். மனைவியாரும் பூர்ண கருப்ப வதியா யிருந்தார். சிதம்பரனாரின் நண்பர்கள் அவ ருக்குச் செய்தி அறிவித்து ஒருமுறை ஊர் வந்து போகுமாறு வேண்டினர். இடுக்கண் வந்தபோதும் அஞ்சுதலறியா நெஞ்சுரன் உடையவராதலால், "என் மனைவியையும் மகனையும் இறைவன் காப் பான்; என்னைவிட அவன் சக்தி வாய்ந்தவன்" என்று பதிலளித்தார். தமது குடும்பத்திற்குச் செய்யவேண் டிய கடமையைவிட இந்திய சமுதாயத்திற்குச் செய்யவேண்டிய சேவையே பெரிதென நினைத்தார் அப்பெரியார்.

பம்பாய் சென்ற சில மாதங்களுக்குப் பின்னர் பிள்ளை யவர்கள் கப்பலுடன் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தார். கப்பலின் பெயர் 'லாவோ' என் பதாகும். 'காலியா' என்ற மற்றொரு கப்பலை திரு. எஸ். வேதமூர்த்தி முதலியார் பிரான்சுக்கு நேரில் சென்று வாங்கி வந்தார்.

சிதம்பரனார் தாம் செய்த சபதம் மாறாது கப்பலுடன் வந்தமை கண்டு தமிழ் மக்கள் பரவச மெய்தினர். 'வீரச் சிதம்பரம் வாழ்க' என விண்ணதிர வாழ்த்தினர். அரசியல் வாதிகள், "எழுந்தது போராட்டம்; வீழ்ந்தது ஏகாதிபத்தியம்" என்று இறுமாந்து கூவினர்.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி நாளுக்குநாள் வலுப்பெற்று வளர்ந்து வந்தது. சுதேசிக் கப்பலிலேயே பொருள்களை ஏற்றுவதென மக்கள் விரதங்கொண்டு அதை நடைமுறையில் நிறைவேற்றலாயினர். முதலில் ஒரு சில வர்த்தகர்கள் வெள்ளையர்களின் ஆசைமொழியில் சிக்கி, கட்டுப்பாட்டை மீறி அன்னியர் கம்பெனியை ஆதரித்தனர். எனினும் சிதம்பரனாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்களும் நல்வழிப்பட்டு நாட்டுரிமையில் நாட்டங் கொண்டனர். வணிகர்கள் மட்டுமின்றி பிரயாணிகளும் பரதேசிக் கப்பல் கம்பெனியைப் பகிஷ்கரித்து சுதேசக் கப்பலில் பிரயாணஞ் செய்தனர்.

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் செல்வாக்கு பெருகுவதைக் கண்ட வெள்ளையர்கள் தங்கள் கம்பெனியின் கப்பல் கட்டணங்களை வெகுவாகக் குறைத்தனர். இந்திய வணிகர்களிடம் தரகர்களை அனுப்பிக் கெஞ்சினர். ரயில்வே நிலையத்தில் கையாட்களை அமர்த்தித் தங்கள் கப்பல்களில்தான் சுதேசிச் சாமான்கள் போவதாகப் பொய்ப் பிரசாரமுஞ் செய்தனர். அதனால் சுதேசிக் கம்பெனியாரும் ரயில்வே நிலையத்தில் தொண்டர்களை நிறுத்தி வணிகர்களுக்கும் பிரயாணி

களுக்கும் உண்மையைக் கூறித் தங்கள் கம்பெனிக்கு ஆதரவு தேடினர்.

போட்டியிட்டும், கட்டணத்தைக் குறைத்தும், பொய்மொழிகள் புகன்றும் எண்ணம் கைகூடாமற் போகவே வெள்ளைக் கம்பெனியார் தங்கள் கப்பலில் பிரயாணிகள் கட்டணம் ஏதுமின்றி இலவசமாகச் செல்லலாமென்று அறிக்கை விடுத்தனர். எனினும் பயனில்லை. இந்த மாய வித்தைகளினால் மக்களின் மன உறுதியைக் குலைக்க முடியவில்லை. அவர்களது நாட்டுப்பற்றாகிய தீ எழுநாவிட்டு எரியத் தொடங்கியது.

மக்களின் மன உறுதியை அறிந்த பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனி முதலாளிகள் சிதம்பரனாரை அணுகி, சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியைவிட்டு விலகுவதாயின் லட்சம் ரூபாய் தருவதாக மன்றாடினர்.

> "வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்—
> வேறொன்று கொள்வாரோ?"

என்று பாரதியார் பகர்ந்ததுபோல் நாட்டின் விடுதலைப் போரில் உயிரையே அர்ப்பணிக்கத் துணிந்த அந்த வீரர் பொருளுக்காக நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கத் துணிவாரோ? வெள்ளையரின் வஞ்சக வலையில் சிக்க மறுத்து அவர்களை விரட்டி விட்டார் அவ்வீரர்.

> ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
> சான்றோர் பழிக்கும் வினை

என்ற வள்ளுவரின் குறள் மொழியை குரு மொழியாகக் கொண்டவரன்றோ சிதம்பரனார்?

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனி நாளுக்குநாள் உரம் பெற்று வந்தது. இந்தியாவின் வடக்கே வங்கப் போர்முனையில் ஆங்கில சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சி ஆட்டங் கண்டுவிட்டதென்றால், தெற்கே தமிழகப் போர்முனையில் ஆங்கிலேயரின் கப்பல் வாணிபச் சுரண்டலுக்கு முடிவு கட்டிவிட்டார் சிதம்பரனார். ஆகவே சாம்ராஜ்யமென்னும் நச்சு மரமானது இந்திய மண்ணில் வேருடன் வீழ்ந்து விடுமோ என்று அதி காரவர்க்கம் அச்சங் கொண்டது.

அரசியல் பிரவேசம்

சிதம்பரம் பிள்ளை சுதேசியத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குச் சேவை செய்வதோடு நின்றுவிடவில்லை. அரசியலிலும் கலந்து பணியாற்றினார். நீண்ட கால அடிமைத்தனத்தின் பயனாக, இந்திய நாட்டின் செம்மையெலாம் பாழாகிக் கொடுமையே அறமாகித் தீர்ந்து விட்டதைக் கண்டு பிள்ளையின் மனம் பதைத்தது. இங்கிலீஷாரிலிருந்து நாட்டை மீட்டு, குடிமக்கள் சொன்னபடி நடக்கும் குடியரசை யமைப்பதே இனித் தமது வேலை யென எண்ணினார். அவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்ற இந்திய மக்களின் தாய்ச் சபையாம் காங்கிரஸ் மகா சபையில் சேரலானார்.

சிதம்பரம் பிள்ளை ஆண்டுதோறும் கூடும் காங்கிரஸ் மகா சபைக்குப் பிரதிநிதியாகச் சென்றார். அந்நாளில் காங்கிரஸில் பாமரமக்களின் ஆதிக்கம் வலுக்கவில்லை; பணக்காரர்களும், வக்கீல்களும் அம்மகா சபையை நடத்திவந்தனர். காங்கிரஸில் இரண்டு கட்சிகள் இருந்தன. ஒன்று மிதவாதம்; மற்றொன்று தீவிர வாதம். தீவிர வாதிகளின் தலைவர் திலகர் பெருமான். பிள்ளை தீவிர வாதிகள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். மேலும், அவர் திலகரைத் தமது அரசியல குருவாகக் கருதினார். காங்கிரஸில் மிதவாதிகளே எண்ணிக்கை

யிலும் செல்வாக்கிலும் மிகுந்திருந்தனர். இவர்கள் ஆண்டுதோறும் காங்கிரஸ் சபையைக்கூட்டி, இராஜ வாழ்த்துக்குப் பின் அழகான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதும் சரமாரியாகப் பேசுவதும் தவிர, செயலில் எதையுஞ் செய்து காட்டத் துணிவு கொண்டாரில்லை. சுயராஜ்யம் என்றால் வெள்ளையருக்குப் பதில் கறுப்பர் ஆள்வது என்பதே, அவர்களது வியாக்கியானம்.

1907-ம் ஆண்டு சூரத் நகரில் கூடிய காங்கிரஸ், மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டால் பூர்த்தியுறாமல் குழப்பத்தில் முடிந்தது. அதன் பின்னர் திலகரின் தலைமையில் தீவிரவாதிகள் ஒன்றுகூடித் தங்கள் முற்போக்குக் கொள்கையை நாடெங்கும் பரப்பித் தேச மக்களை சுதந்திரப் போருக்குத் தயார் செய்வதெனத் தீர்மானித்தனர். திலகர், தமிழ் நாட்டில் தமது கொள்கைக்கு ஆதரவு தேடும் பொறுப்பு யாவையும் பிள்ளையிடமே ஒப்படைத்தார். "தென்னாடு முழுவதிலும் சிதம்பரம் பிள்ளை ஒருவர்தான் வீரர் என்பது திலகரின் கருத்து" என ராஜாஜி சென்னையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் கூறினார். ஆகவே, அத்தகைய நம்பிக்கை வாய்ந்த சீடரிடம் திலகர் தமிழ் நாட்டை. ஒப்படைத்ததில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை யல்லவா?

அன்னிய ஆட்சியினால் விளையும் தீமைகளை பொதுமக்களிடம் விளக்கிக் கூறி, அவர்களைத் தேசாபிமானிகளாகச் செய்யும் நோக்கத்துடன் சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களின் முயற்சியால் 1908-ம் ஆண்டில் திருநெல்வேலியில் "தேசாபிமான சங்கம்"

ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இச்சங்கத்தார் அடிக்கடி பொதுக் கூட்டங்கள் கூட்டிச் சுதேசிப் பற்று, அன்னிய சாமான் விலக்கு, தேசீயக் கல்வி ஆகியவற்றின் அவசியத்தை விளக்கிப் பிரசாரஞ் செய்து வந்தனர். சங்கம் நாளுக்கு நாள் வளர்பிறைபோல் வளர்வதாயிற்று.

இச்சமயத்தில் துறவு பூண்டிருந்த சுப்ரமணிய சிவா திருநெல்வேலிக்கு வந்தார். சிவா சிறந்த தமிழறிஞர்; பழுத்த தேச பக்தர்; அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த ஆண்மையாளர். சிவாவின் வருகையை யறிந்த தேசாபிமான சங்கத்தார் அவரைத் தங்கள் பிரசாரத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். சிவா பொதுக் கூட்டங்களில் தொடர்ந்து பேசி வந்தார். சிவாவின் பொற்பொழிவைக் கேட்க மக்கள் வெகு தூரத்திலிருந்துகூடத் திரள் திரளாக வந்தனர்.

சிவா தூத்துக்குடிக்கும் வந்து பல பொதுக் கூட்டங்களிற் பேசினர். இக்காலத்தில் சிதம்பரனர் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் செயலாளராக விருந்ததால் கம்பெனி வேலை முடிந்ததும் மாலை நேரங்களில் தூத்துக்குடிக் கடற்கரையில் நடைபெறும் பொதுக் கூட்டங்களுக்கு வந்து சிவாவின் பேச்சைக் கேட்டு அகமகிழ்வார். "கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்" என்னும் ஆன்றோர் மொழிப்படி சிதம்பரனரும், சிவாவும் பிரியா நட்பு கொண்டனர்.

நாளடைவில் பொது மக்களின் வற்புறுத்தலின்பேரில் சிதம்பரனரும் பொதுக் கூட்டங்களிற் பேசலானர். சிவாவின் பேச்சில் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்

சிதம்பரனார் பேச்சு சூறைக் காற்றுபோல் சுழற்றி யடிக்கும். ஏற்கெனவே எரிந்து கொண்டிருக்குந் தீயுடன் காற்றுஞ் சேர்ந்தால் கேட்க வேண்டுமோ? மக்களின் மனத்தில் நாட்டுப் பற்று நன்கு சுடர் விட்டெரியலாயிற்று. பலவித இன்னல்களுக்கும் ஆளாகியிருந்த தொழிலாளர்களுக்கு இவர்களிருவரின் ஆவேசப் பேச்சுக்கள் புத்துணர்ச்சியை யுண்டாக்கின.

சிறைப்படல்

அக்காலத்தில் காங்கிரஸின் முக்கியத் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய பிபின் சந்திர பாலர் சிறையி லிருந்து விடுதலை பெறும் நாளாகிய 1908-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 9-ம் தேதியைத் திருநெல்வேலி ஜில்லா வெங்கும் திருநாளாகக் கொண்டாடுவதெனத் தேசாபிமான சங்கத்தார் தீர்மானித்தனர். இதை யறிந்த சர்க்கார் அதிகாரிகள் சஞ்சலங் கொண்டனர். மார்ச்சு 9-ந் தேதி யன்று தூத்துக்குடியில் ஊர் வலமோ, பொதுக் கூட்டமோ நடத்தக்கூடாதென்று மாஜிஸ்திரேட் தடையுத்திரவு பிறப்பித்தார். மக்கள் தங்கள் நலத்தைக் கோரிப் பாடுபட்டதலைவர் சிறைக் கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட்டதற்கு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் கொண்டாட்டங்களை நடத்துவதைக் கூட அனுமதிக்க அதிகார வர்க்கம் மனங் கொள்ள வில்லை. பிபின் சந்திர பாலர் ஏகாதிபத்திய எதிரி யல்லவா?

மாஜிஸ்திரேட், சிதம்பரம் பிள்ளையை நேரில் வர வழைத்து பாலர் விடுதலைக் கொண்டாட்ட சம்பந்த மாக நடைபெற இருக்கும் ஊர்வலங்களிலோ, பொதுக்கூட்டங்களிலோ கலந்து கொள்ளக் கூடா தென எச்சரிக்கை செய்தார். அம்மாதிரி எழுத்து

ஆலம் உத்தரவு தரும்படி கேட்டவற்கு மாஜிஸ் திரேட் மறுத்து விட்டார்.

பிள்ளையின் தீவிரப் போக்கையும் அதிகாரிகளின் அடக்குமுறையையுங் கண்ட சுதேசிக்கப்பல்கம்பெனி நிர்வாகிகள் இதனால் யாது விளையுமோ என அச்சங் கொண்டனர். உடனே நிர்வாகக் குழுவின் கூட்டத்தைக் கூட்டி அதில், கம்பெனியின் நன்மையைக் கருதி சிதம்பரனார் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடு படலாகாதென தீர்மானித்தனர். 'வளர்த்த கடா மார்பில் பாய்வது' போன்ற இந்த நடவடிக்கையைக் கண்டு பிள்ளை மனம் வருந்தினர்.

சுதேசிக் கம்பெனி பங்குதாரர்களில் மிகப்பெரும் பாலோர் லாபத்தைக் கருதியே சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் நாட்டில் கொழுந்து விட்டெரிந்த சுதேசி இயக்கத் தீயில் சுயநலக் குளிர் காய நினைத்தார்கள். ஆனால் கம்பெனியைத் தோற்றுவித்த சிதம்பரனாரின் எண்ணமோ வேறுவிதமாக இருந்தது. அவர் கம்பெனியைத் துவக்கியது தமக்குப் பொருள் சேர்ப்பதற்கோ புகழ் சேர்ப்பதற்கோ அல்ல. இந்தியாவின் செல்வத்தைச் சுரண்டிக் கொண்டிருக்கும் வெள்ளையர்கள் கூட்டத்தை இந்தியக் கண்டத்தை விட்டு விரட்டுவதற்காகவே யாகும்.

நாட்டில் எங்குஞ் சுதந்திர வாஞ்சையை
நாட்டினாய்; கனல் மூட்டினாய்
ஓட்டம் நாங்கள் எடுக்க வென்றே கப்பல்
ஓட்டினாய் பொருள் ஈட்டினாய்.

என்று கலெக்டர் விஞ்ச் கூறியதும்,அதற்குப் பதிலாக

> பொழுதெல்லாம் எங்கள் செல்வம் கொள்ளை கொண்டு
> போகவோ : நாங்கள் சாகவோ
> அழுது கொண்டிருப்போமோ ஆண்பிள்ளைகள் நாங்கள்
> அல்லமோ உயிர் வெல்லமோ.

எனச் சிதம்பரனார் செப்பியதாக பாரதியார் பாடியிருப்பதே தக்க சான்றாகும்.

பிள்ளையவர்கள் சுதேசக் கப்பல் கம்பெனியின் மூலம் சுதந்திரப் போருக்குத் துணை புரிந்தார். எனவே, ஏகாதிபத்தியம் அவர்மீது வலுவில் போர் தொடுத்தது. எனினும் சிதம்பரனார் கொஞ்சமும் அஞ்சவில்லை. கலெக்டரின் அதிகார ஆணையையோ காசாசை கொண்ட கம்பெனி நிர்வாகிகளின் கட்டளையையோ அவர் சிறிதும் மதிக்கவில்லை.

முன் ஏற்பாட்டின்படியே மார்ச் 9-ந் தேதியன்று பிபின்சந்திர பாலரின் விடுதலைத் திருநாள் திருநெல்வேலியில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கலகம் ஏதும் நிகழா திருக்கப் போலீஸ் அதிகாரிகள் முன்னெச்சரிக்கையான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். சிதம்பரனாரும் சிவாவும் கலெக்டரின் தடை யுத்தரவை மீறி பதினாயிரக்கணக்கான மக்களடங்கிய ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டதுடன் பொதுக் கூட்டத்திலும் பேசினார்கள்.

இவ்விதமாகத் திருநெல்வேலி ஜில்லா வங்காளத்தையும் மிஞ்சி நின்றது. எங்குஞ் சுதந்திரப் பேச்சும் வந்தேமாதர முழக்கமும் ஒலித்தன. வெள்ளையரைக் கண்டால் வெறுப்பு; அதிகாரிகளைக் கண்டால் ஆத்

திரம்; அன்னிய ஆடை தரித்தவரைக் கண்டால் கோபம். அன்னியக் கப்பல் கம்பெனியை ஆதரிப்பவர்களுக்கும், அன்னிய ஆடையை அணிந்தவர்களுக்கும் சுதேசிக் கிளர்ச்சியை அடக்குவதில் அதிகாரிகளுடன் ஒத்துழைக்கும் தேசத் துரோகிகளுக்கும் சலவைத் தொழிலாளி துணி வெளுக்கமாட்டார்; க்ஷவரத் தொழிலாளி க்ஷவரஞ் செய்யமாட்டார்; பலகாரக் கடைக்காரர் பலகாரந் தரமாட்டார்; வண்டிக்காரர் வண்டி ஓட்டமாட்டார். இவ்வாறு திருநெல்வேலி ஜில்லாவெங்கும் சிதம்பரனார் இட்டது சட்டமாயிற்று. இவர் வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை கூறுவாரில்லை. இவரது ஆணை பிறந்தால் அனலையும் விழுங்க மக்கள் தயாரா யிருந்தனர். சிதம்பரனாரின் தீவிரப் போக்கையும் பொதுமக்களிடையே அவருக்குள்ள செல்வாக்கையுங் கண்டு அதிகாரிகள் அச்சங் கொண்டனர். பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் நிலைத்திருக்கச் சிதம்பரனாரைச் சிறை செய்தே தீரவேண்டுமென்று முடிவு செய்தனர். தூத்துக்குடியிலேயே கைது செய்வதென்றால் ஜனங்கள் ஆத்திரங்கொண்டு கலகம் விளைவிப்பரென்று அஞ்சிய கலெக்டர் விஞ்ச், திருநெல்வேலிக்கு வந்து தம்மைச் சந்திக்கவேண்டுமென சிதம்பரனாருக்கும் சிவாவுக்கும் ஆணை அனுப்பினார். அதன்படி சிதம்பரனாரும் சிவாவும் மார்ச்சு மாதம் 12-ந் தேதி திருநெல்வேலி சென்று கலெக்டரைக் கண்டு பேசினார். திருநெல்வேலி ஜில்லாவை விட்டு உடனே வெளியேறச் சம்மதிக்கவேண்டுமென்றும், அரசியல் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதில்லையென நன்னடக்கை ஜாமீன் தரவேண்டுமென்றும் சிதம்பரனாரிடம் கலெக்டர் கூறினார். இச்சமயத்தில் சிதம்

பரனாருக்கும் கலெக்டருக்கும் கடுமையான வாக்கு வாதம் நடைபெற்றது. சிதம்பரனார் ஜாமின் தர வும், ஜில்லாவை விட்டு வெளியேறவும் தம்மால் இய லாதென்றும், வேண்டுமானால் தம்மைக் கைது செய்ய லாமென்றுங் கூறினார். உடனே சிதம்பரனாரும், சிவாவும் கலெக்டர் முன்னிலையிலேயே கைது செய் யப்பட்டார்கள். சிதம்பரனாரின் இல்லத்தையும் போலீசார் சோதனை செய்து சில கடிதங்களைக் கைப் பற்றினார்.

60550

வழங்கும் பகுதி
சென்னை-1

கொந்தளிப்பு

சிதம்பரனார் கைது செய்யப்பட்ட செய்தி திருநெல்வேலி முழுவதும் காட்டுத்தீபோல் சில விநாடிகளுக்குள் பரவியது மறுநாள். (மார்ச்சு மாதம் 13-ந் தேதி) வர்த்தகர்கள் கடையடைத்தனர். மாணவர்கள் பள்ளிக் கூடங்களுக்குச் செல்லாது பவனி வந்தனர். இவ்விதமாக ஊர் முழுவதும் கடையடைப்பும் கொந்தளிப்புமாக யிருந்தன. தேசபக்தர்களும், தேசிய ஸ்தாபனங்களும் சிதம்பரனாரைக் கைது செய்ததைக் கண்டித்துப் பொதுக்கூட்டங்களும் ஊர்வலங்களும் நடத்தினர். நகரில் அமைதியைக் காக்கப் போலீஸ் படை தருவிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர் சிறுசிறு கூட்டங்களாகச் சேர்ந்து நகரின் பல பாகங்களிலும் ஊர்வலஞ் சென்றனர். வீதியிலிருந்த முனிசிபல் விளக்குகளெல்லாம் பிடுங்கி எறியப்பட்டன. முனிசிபல் மண்ணெண்ணெய்க் கிடங்கு தீக்கிரையாயிற்று. சிலர் முனிசிபல் காரியாலயத்திற்குள் புகுந்து அதிலுள்ள பொருள்களை யெல்லாம் வெளியில் கொண்டுவந்து நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தினர். சர்ச்மிஷன் கல்லூரிக்குள் புகுந்து ரெவரெண்டு ஷாப்டர் என்னும் தலைமையாசிரியரை 'வந்தே மாதரம்' என்று சொல்லும்படி வற்புறுத்தினர். அவர் மூன்று முறை வந்தே மாதரம்

என்று உரத்து உச்சரித்தார். அக் கல்லூரியிலுள்ள சாமான்களை எல்லாம் உடைத்து வீதியில் விட்டெறிந்தனர். பின்னர், போலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குள் புகுந்து துப்பாக்கி முதலிய ஆயுதங்களைச் சேதப் படுத்தியதுடன் கட்டிடத்தையும் தீ வைத்துக் கொளுத்தினர். இவ்விஷயமறிந்த கலெக்டரும் போலிஸ் சூப்பரின்டெண்ட்டும் விரைந்து வந்து கல கத்தை அடக்க முயன்றனர். கலெக்டர், தம் கைத் துப்பாக்கியால் கலகக்காரர்களை நோக்கிச் சுட்டார். இதனால் நால்வர் மாண்டதுடன் மூவர் படுகாயம் அடைந்தனர். வலம்புலியம்மன் கோயிலில் பணி செய்யும் 17 வயது சிறுவன் வீதியில் வந்துகொண்டிருக்கையில் கையிலிருந்த தேங்காய் கீழே விழவும் அதை எடுக்கக் குனிந்தான். அவ்வளவுதான்; கலெக்டரின் கைத் துப்பாக்கியிலிருந்து புறப்பட்ட குண்டு சிறுவன் மண்டையில் பாய்ந்து அங்கேயே மாண்டான். ரொட்டிக் கடையில் வேலை செய்யும் 18 வயதுப் பையன் கடையைப் பூட்டிக்கொண்டு கையில் சாவியுடன் வீடு செல்கையில் சுடப்பட்டு மாண்டான்.

கலெகடரின் கைத்துப்பாக்கிக்கு இரையான நால்வரில் இருவர் இந்துக்கள், ஒருவர் முஸ்லிம், மற்றொருவர் ஆதித்தமிழர். இறந்தவர்களின் பிரேதத்தை அப்புறப்படுத்தவோ, காயமடைந்தவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்விக்கவோ அதிகாரிகள் அக்கரை கொள்ளாது, வீதியிலேயே விட்டுச் சென்றனர். மாலைவரை பிரேதங்கள் வீதியிலேயே கிடந்த பின்னர் அவற்றின் உறவினர்கள் வந்து எடுத்துச் சென்றனர்.

கலகக்காரர்கள் கற்களால்அடித்ததால் இன்ஸ்பெக்டருக்கு மண்டை உடைந்தது; கலெக்டருக்குச் சொற்ப காயம். குழப்பம் மூன்று நாட்கள் வரை தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. இதே சமயத்தில் தூத்துக்குடியிலும்,தச்சநல்லூரிலும் கடையடைப்பும், குழப்பமும் நிகழ்ந்தன. தச்சநல்லூரில் யூனியன் ஆபீஸ் கொளுத்தப்பட்டது. சாதாரண போலீசாரால் அமைதியை நிலவச் செய்வது அசாத்தியம் என்றுணர்ந்து, சென்னை சர்க்கார் தண்டப் போலீஸ் படையை திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, தச்சநல்லூர் ஆகிய விடங்களுக்கு அனுப்பிவைத்து அப் படையினர்க் காகுஞ் செலவைப் பொதுமக்களிடமே வசூல் செய்யப்படுமென அறிவித்தனர்.

கலம் குருசாமி ஐயரும் மற்றும் இரு பிரமுகர்களும் சென்னைக்கு வந்து, தண்டப் போலீசை அகற்ற வேண்டுமென கவர்னரை வேண்டினர். ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்கள் குழப்பத்தை அடக்கப் போலீசாருக்குத் தக்க சமயத்தில் உதவி புரியாததால், தண்டப் போலீசை அனுப்ப நேரிட்டதென்றும், ஆகவே மீண்டும் அமைதி நிலவும்வரை திருப்பி அழைக்க முடியாதென்றும் கவர்னர் கூறினர். பிரமுகர்கள் ஏமாற்றத்துடன் ஊர் திரும்பினர்.

இந்தக் குழப்பத்தில் சம்பந்தப்பட்டதாகக் கூறித்தச்சநல்லூர், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி முதலிய விடங்களில் 89 பேர்களைப் போலீசார் கைது செய்து வழக்குத் தொடுத்ததில் ஒருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் பலவித தண்டனைகள் அடைந்தனர்.

கொடுந் தண்டனை

1908-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 23, 26-ந் தேதிகளி லும் மார்ச்சு 1, 3 தேதிகளிலும் அரச நிந்தனையாகப் பேசியதாக 123-ஏ. பிரிவுப்படியும், சுப்பிரமணிய சிவா வுக்கு இடமும், உணவும் அளித்து உதவியதாக 153-ஏ. பிரிவுப்படியும், சிதம்பரம் பிள்ளைமீது போலீ சார் வழக்குத் தொடுத்தனர். இவ்வழக்கு திருநெல் வேலி டிப்டி மாஜிஸ்திரேட்முன்பு மார்ச்சு மாதம் 26-ந் தேதி விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட் டது. சிதம்பரனாரின் சொற்பொழிவுகளில் ஆட்சேப கரமானவையென சர்க்கார் தரப்பில் கூறப்பட்ட குற் றச் சாட்டுகள் பின்வருமாறு:—

"மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்தால் வெள்ளையரை விரட்டிவிடலாம். நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து விட்டோம் எனத் தெரிந்தால் போதும். அவர் களே போய் விடுவார்கள்."

"இந்தியாவில் 50 ஆயிரம் வெள்ளையர்கள் உள்ளனர். கட்டாயத்தின்பேரில் அவர்களை வெளியேற்றுவது எளிதேயாகும். ஆனால், இந்தி யர்கள் பலாத்காரஞ் செய்யக் கூடாது. என்று ம் வெள்ளையருக்கு நாம் அஞ்சவேண்டிய தில்லை."

"இந்தியர்கள் தாங்கள் தீர்மானித்தபடி அன்னிய நாட்டுத் துணி, சர்க்கரை, எனுமல் பாத்திரம் முதலிய பொருள்களை வாங்காமல் இருந்தால் ஆங்கிலேயர் தாங்களாகவே இந்தியாவைவிட்டுப் போய்விடுவார்கள்."

"இன்னும் பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனிக்குச் சிலர் உதவி செய்கிறார்கள். இனி நான் அவர்களைக் கேட்கப் போவதில்லை. சிலர் என்னிடம் வந்து அப்படிப் பட்டவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்வதாய்க் கூறினார்கள். நான் அவர்களைத் தடுத்தேன். தங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் நேரட்டும் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்."

"சுதேசத்தொழிலாளர் அன்னியஆடை தரித்தவர்களுக்குத் தாங்கள் இனி வேலை செய்வதில்லை எனச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒருவர் வந்தால், கத்தியால் அவன் தலையைத் தொட்டு அனுப்பி விடுவார்கள்."

"சுய ஆட்சியைத் தவிர அன்னிய ஆட்சியை விரும்புகிறவர்களுண்டா? வருவதெல்லாம்வரட்டும்; நாம் எதற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை."

சிதம்பரனாருக்காகத் தஞ்சை வக்கீல் திரு என். கே. இராமசாமி ஐயர் கோர்ட்டில் தோன்றி வாதாடினார். வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கையில் டிப்டி மாஜிஸ்திரேட் தமது வக்கீலிடம் நேர்மையாக நடந்துகொள்ள

வில்லை யெனக் கூறி சிதம்பரனார் எதிர் வழக்காட மறுத்துவிட்டார். மாஜிஸ்திரேட் பூர்வாங்க விசாரணைக்குப் பிறகு வழக்கை அடிஷனல் செஷன்ஸ் கோர்ட்டிற்கு மாற்றினார். செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் நீதிபதி பின்ஹே முன்பு வழக்கு விசாரணை சுமார் இரண்டு மாதகாலம் நடைபெற்றது. சிதம்பரனாருக்காக வக்கீல் திரு. சடகோபாச்சாரியாரும், சர்க்கார் தரப்பில் பாரிஸ்டர் ரிச்மண்டும் தோன்றி வாதித்தனர். பிள்ளை தரப்பில் கவியரசர் சி. சுப்ரமணிய பாரதியார் உள்பட சான்றோர் பலர் சாட்சி கூறினர். இவருக்கு விரோதமாக சர்க்கார் தரப்பில் சாட்சியங் கூறியவர்களில் பெரும்பாலோர் போலீஸ்காரர்களும் பிரிட்டிஷ் ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனியைச் சேர்ந்த வெள்ளையர்களு மாவர்.

ஜூலை மாதம் 7-ந் தேதி நீதிபதி பின்ஹே தீர்ப்புக் கூறினார். சிதம்பரனார் குற்றவாளியெனத் தீர்மானித்து, அரச நிந்தனைக் குற்றத்திற்காக 10 வருடத் தீவாந்தரத் தண்டனையும், சிவாவுக்கு உடந்தையாக இருந்த குற்றத்திற்காக 10 வருட தீவாந்தரத் தண்டனையும் விதித்து இரண்டு தண்டனைகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக (இருபது வருடம்) அனுபவிக்க வேண்டுமெனக் கூறினார்.

செஷன்ஸ் நீதிபதி பின்ஹே அளித்த தீர்ப்பின் முக்கிய பகுதிகள் பின்வருமாறு :—

" சிதம்பரம் பிள்ளை தொழில் அபிவிருத்திக்குப் பாடுபடுவதாக நடித்துக்கொண்டு ஆங்கிலேயர்களுக்கும்

இந்தியர்களுக்கும் இடையே சாதிப் பகைமையை ஊட்டி வந்திரென்ற குற்றச்சாட்டை மறுப்பதற் கில்லை. பிள்ளை பெரிய ராஜத்துரோகி; அவரது எலும்புக் கூடுகூட ராஜ விசுவாசத்திற்கு விரோதமானது. சிவா அவர் கையில் அகப்பட்ட ஒரு கோல். திருநெல்வேலி குழப்பத்திற்கு இவர்கள்தான் காரணம்.''

"பிள்ளை கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபடுவதாகக் கூறிக்கொண்டு சுதந்தரம் பெறுவதற்கான மார்க்கங்களை மக்களுக்குப் போதிக்கிறார். கோரல் மில் வேலை நிறுத்தத்தை உண்டாக்கியவர் இவரே."

"இந்தியாவில் அரசியல் விஷயமாகப் பேச்சு சட்டரீதியான சமயமே யில்லை. ஏனெனில் பிரிட்டிஷாருக்கிருப்பதுபோல் இந்தியருக்கு வாக்குரிமையில்லை. சர்க்கார் ஒரு சட்டத்தை இயற்றினால் அதை மாற்றவோ, திருத்தவோ நேரடியான நடவடிக்கைகளில் இறங்கச் சட்டம் அனுமதிக்கவில்லை. இந்தியர்கள் தனியாகக் கூடி சர்க்காருக்கு வேண்டுகோள் அனுப்பலாம். அப்போதும் அதிகாரிகள் அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை.''

"இங்கிலாந்தில் அரசியல் விஷயமாகப் பேசுகிறவன் தன்னுடைய வாக்காளர்களைப் பார்த்துப்பேசுகிறான் அவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இருக்கிறது. அந்த வாக்கை அடுத்த தேர்தல் சமயம் வரும்போது தனக்குச் சாதகமாய்க் கொடுக்கத் தூண்டும் நோக்கத்துடன் பேசுகிறான். இந்நாட்டிலோ அம்மாதிரிச் செய்ய சந்தர்ப்பமிருப்பதாகக் கூறமுடியாது. திருநெல்வேலியி

லும், தூத்துக்குடியிலும் உள்ள சாதாரண மக்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை. ஆகையால் ஒருவன் மக்களைக் கூட்டிவைத்துப் பேசக் கனவிலும் நினைக்கமாட்டான் ஏனெனில், தங்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவர்களுக்குச் சக்தியில்லை. இந்நாட்டில் அரசியல் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசும் ஒருவன் யாரைப் பார்த்துப் பேசுகிருனே அவர்களுக்குச் சட்டப்படி அமைந்திருக்கும் சக்தி எதையும் உபயோகிப்பதற்கில்லை. பின் என்ன எண்ணத்தோடு பேசுகிருன்? ஜனக் கூட்டத்திற்கு உள்ள ஒரே சக்தியைப் பிரயோகிக்க வேண்டும் என்றுதான் பேசவேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ள உடற்பலத்தை உபயோகிக்கும் படித் தூண்டித்தான் பேசுகிருன். இது மகா அபாயமானதாகும்."

"அன்னியப் பொருள்களை விலக்குமாறு பேசலாம். ஆனல், சாதாரண மக்களைப் பார்த்து, இப்படிப் பேசினல் கேட்பவர்கள் அவற்ருேடு நிற்பார்களா? அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்கக் கூடாதெனப் பேசப்பட்டது. இது 124 ஏ. பிரிவின்கீழ் அபாயகரமான எல்லைக்குப் போவதாக ஏற்படவில்லையா?"

சட்டஞானம் பெற்ற வழக்கறிஞரை, அரசியல் தலைவரை, கப்பலோட்டிய கருணையாளரை, ஏழைகள் பால் இரக்கங்கொண்ட ஏந்தலை, செந்தமிழ் வல்ல சிதம்பரனரைக் கொலையும், கொள்ளையும் புரிந்த கொடியவர்களான சமூக விரோதிகளோடு இருபதாண்டுகள்வரை பூலோக நரகமான அந்தமான் தீவில் வாழுமாறு நீதிபதி பின்ஹே தீர்ப்பளித்தார். முப்பத்தைந்தே வயதுடைய வாலிபப் பருவத்தினரான

பிள்ளையவர்கள் பெற்ற தாய் தந்தையரையும், இளம் மனைவியையும், இரண்டு, நான்கு வயதுடைய இரு பச்சிளம் பாலகர்களையும் பிரிய நேரிட்டது.

வீரத் தமிழரான சிதம்பரனார் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடுந் தண்டனையால் மனங்கலங்கவில்லை. இவரைக் கோர்ட்டிலிருந்து சிறைக்குக் கொண்டு செல்லுகை யில் தம் எதிரிலே முகவாட்டத்துடன் நின்றிருந்த தூத்துக்குடி மாசிலாமணிப் பிள்ளையை நோக்கி, "தம்பி, பயப்படாதே! கிடக்கிறான் இந்தப் பயல்; இருக்கிறது ஹைகோர்ட், அடித்துத் தள்ளிவந்து விடுகிறேன்." என்று கூறிச் சிறைச்சாலையாம் தவச் சாலையை நண்ணினார் அஞ்சா நெஞ்சுடைய அண்ணல் சிதம்பரனார்.

தென்னிந்தியாவில் சிதம்பரனார் சிறைத் தண்டனை யடைந்த அதே வாரத்தில்தான் வட இந்தியாவில் லோகமான்ய திலகர் தமது "கேசரி" என்னும் பத் திரிகையில் அரசாங்க விரோதமான கட்டுரை யொன்று எழுதியதற்காக ஆறுவருடத் தீவாந்தரமும் பத்தாயிரம் ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டார். குருவும் சீடரும் ஒரே சமயத்தில் சிறை புகுந்தனர். என்றாலும் குருவைவிட சீடரையே அதிகமாகப் பழி தீர்த்துக் கொண்டது ஏகாதிபத்தியம்.

தமிழ் நாட்டின் தனிப் பெருந் தலைவரான சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடுந் தண்டனையால் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமின்றி இந்தியாவெங்கும் பேரதிர்ச்சி உண்டாயிற்று. பத்திரிகைகள் நீதிபதி

பின்ஹேறயின் தீர்ப்பைக் கடுமையாகத் தாக்கித் தலையங்கங்கள் எழுதின. அவற்றில் சில பின்வருமாறு:

'ஸ்டேட்ஸ்மன்' (கல்கத்தா):— "தேசபக்தர் சிதம்பரனுருக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகள் நியாயத்திற்கும் சட்டத்திற்கும் விரோதமானவை. பிள்ளையவர்கள் தியாகம் மகத்தானது."

'வங்காளி':— "நீதிபதி பின்ஹேறயின் சித்தாந்தங்கள் இந்நாட்டில் அமுலுக்கு வரும் நாள் துரைத்தனத்தாருக்கும் மக்களுக்கும் கெட்டநாளாகும், சுதேசிக் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பிள்ளை பாடு பட்டது குற்றமானல் இந்தியர் அனைவரும் குற்றவாளிகளே."

'அமிர்தபஜார்':— "பிள்ளையவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடுந் தண்டனையால் பிரிட்டிஷ் நீதி அதிகாரத்திற்கே பெரும் அபகீர்த்தி உண்டாகும். நீதிபதி பின்ஹேறயின் கருத்துப்படி பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குப் பதிலாக சுதேச அரசாட்சியை விரும்புவதே அரச நிந்தனை. பிள்ளையைப் போன்று துன்பம் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொருவரும் எதேச்சாதிகாரத்தின் பிரேதப் பெட்டியின் மேல் ஒவ்வொரு ஆணியை அறைகின்றனர்."

'சுதேசமித்திரன்':— "இவ்வளவு கொடிய தண்டனை விதிக்கப்படுமென்று நாம் கனவிலுங்கூட கருதவில்லை. நினைக்கையிலேயே மயிர்க்கூச் செறிகிறது: கைகூசுகிறது. இந்த துக்கத்தைத் தென்னிந்திய மக்கள் எப்படிச் சகிப்பார்கள்? பிள்ளை கப்பல் கம்பெனியை நிறுவாமலும், சுதேசிக் கைத் தொழில்களின் அபிவிருத்திக்குப் பாடுபடாமலும், கோரல் மில் வேலை

நிறுத்தத்தில் ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கு உதவாமலும் இருந்திருந்தால் நீதிபதி பின்ஹே குறைந்த தண்டனை விதித்திருப்பார் போலும்! பிள்ளை தேசாபிமானங்கொண்டு பொது ஜன நன்மைக்காக உழைத்தது அவருக்குக் கேடாய் முடிந்தது."

சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு ஆயுள் அளவும் தீவாந்தரத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட செய்தியைக் கேட்டு அப்போது இந்தியா மந்திரியாகவிருந்த லார்டு மார்லி என்பவர் மனம் பதைத்தார். அவர் இராஜப் பிரதிநிதி லார்டுமின்டோவுக்குப் பின்வருமாறு எழுதினர்: "திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி மனிதர் (சுப்ரமணிய சிவா, சிதம்பரம் பிள்ளை) இருவருக்கும் விதித்துள்ள தண்டனையைச் சிறிதும் ஆதரிக்க இயலாது. அடுத்த மெயிலில் அத்தீர்ப்பு என் பார்வைக்கு வரும். அத்தண்டனைகள் நிலைக்கா. கொடுமையான இக் காரியங்களை எக்காரணங்கொண்டும் நான் ஆதரிக்க முடியாது. இந்தப் பிழைகளையும், முட்டாள்தனங்களையும் நீங்கள் உடனே கவனிக்க வேண்டும். ஒழுங்கை நாம் நிலைநாட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால், கொடுமை மிதமிஞ்சிவிடின் ஒழுங்கென்பது நிலைக்குமோ? மற்று வெடிகுண்டுக்கு அதுவே மார்க்கமாகும்."

சிதம்பரம் பிள்ளை தமக்கு செஷன்ஸ் நீதிபதி விதித்த தண்டனையை ரத்துச்செய்ய வேண்டுமெனக் கோரி ஹைகோர்ட்டுக்கு மனுச்செய்தார். 1908-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 13-ந் தேதி பிரதமநீதிபதி ஆர்னல் ரைட், நீதிபதி மன்ரோ ஆகியவர்கள் முன்பு அப்பீல் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. சிதம்பரனுக்காக திருவாளர்கள் சடகோபாச்சாரியார்

நரசிம்மாச்சாரியார் ஆகிய இருவரும் ஆஜராகி வாதித்தனர்.

நவம்பர் மாதம் 4-ந்தேதி நீதிபதிகள் தீர்ப்புக் கூறினர். ஆங்கிலேயர்கள் ஆளும் வகுப்பாரா யிருப்பதை ஒழித்து விட வேண்டுமென்பதே பிள்ளையின் நோக்க மென்றும், அவர் அன்னிய சரக்குப் பகிஷ்காரத்தை வற்புறுத்திப் பேசியது சுதேசக் கைத்தொழில்களின் அபிவிருத்திக்காக அல்லாமல் ஆங்கிலேயரை வெளியேற்ற வேண்டு மென்பதற்காகவே யென்றும், ஆகவே சிதம்பர னார் குற்றவாளியென செஷன்ஸ் நீதிபதி பின்ஹே தீர்மானித்ததைத் தாங்களும் ஒப்புக்கொள்வதாகவும் எனினும் உடந்தைக் குற்றத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட 10 வருட தீவாந்தர தண்டனையை ஆறுவருடமாகவும். இராஜ நிந்தனைக் குற்றத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட 10 வருட தண்டனையை 4 வருடமாகவும் குறைப்பதாக வும் இவ்விரண்டு தண்டனைகளையும் ஒன்றன்பின் ஒன் றாக அனுபவிப்பதற்குப் பதிலாக ஏககாலத்தில் அனு பவித்தாற் போதுமென்றுங் கூறினர்.

எப்படியேனுஞ் சிதம்பரனுரை விடுவிக்க வேண்டு மென்று அவாக்கொண்ட இவரது நண்பர்கள் ஐக் கோர்ட்டு தீர்ப்பில் திருப்தி கொள்ளாமல் பெரு முயற்சி செய்து பிரிவி கவுன்சிலுக்கு அப்பீல் செய்த னர். அதன்பேரில் அந்தமான் சிறைவாச தண்டனை ரத்து செய்யப்பட்டு ஆறு வருடக் கடுங்காவல் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.

சிறையில் துன்பம்

சிதம்பரனார் தமது தண்டனைக் காலத்தைக் கோயம் புத்தூர், கண்ணனூர்ச் சிறைகளிற் கழித்தார். அந் நாளில் சிறைகள் தேசபக்தர்களால் நிரப்பப் படவில்லை. ஆகவே, பிள்ளையவர்கள், தன்னந் தனியராய்த் தவங் கிடந்தார். இன்றுள்ளனபோல் வகுப்பு முறைகளும், பிற வசதிகளும் அன்றில்லை. அரசியல் கைதிகளுக்கெனத் தனி உரிமைகள் எதுவும் வழங்கப்படவில்லை. சிதம்பரனார் சிறையிற்பட்ட துன்பம் கொஞ்சமன்று. கல்நெஞ்சம் படைத்த சிறையதிகாரிகள் அவரைக் கொலை, களவு முதலிய பாதகச் செயல்களைப் புரிந்து தண்டனைப் பெற்ற கொடியவர்களை விடக் கேவலமாக நடத்தினர். அறுசுவையுண்டு அரசர் போல் வாழ்ந்த சிதம்பரச் சீமான் சிறையில் கேழ்வரகுக் கூழுண்டார். சிறையிலிருந்து அவர் தம் மனைவிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில்,

முக்கனியின் சாறெடுத்து முந்திரி ஏலம் வாதம்
அக்காரம் தேன் பாலோ டிட்டுட்டக்—கத்துமென்று
கேழ்வரகின் கூழுண்டல் கேடறியாய் நின்மலர்த்தாள்
வாழ்வதெ நோக்கும் கற்காட்டில் வந்து.

* *

வாழைப்பழங் கடிக்க மாட்டாத என்பற்கள்
ஏழைச்சிறுர் கடிக்க ஏலாத—காழுடையாய்
சீடைதனல் இந்நாள் சிறுதுடியில் நிற்பதெநோக்கும்
மேடையையும் ஏற்காதென் மெய்.

எனச் சிறையில் தனக்களிக்கும் உணவின் தன்மை யைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். பொதுஜனக் கிளர்ச்சி—பத்திரிகைகளின் கண்டனம்—கலக்கமற்ற உண்ணு விரதங்கள்; உயிர்த் தியாகங்கள்—காங்கிரஸ் ஆட்சி யில் சீர்திருத்தங்கள் இத்தனைக்கும் பிறகு இன்றுங் கூட, 'சி' வகுப்பு அரசியல் கைதிகளுக்கு அளிக்கப் படும் உணவில் புழுப் பூச்சிகளும், கல்லும் மண்ணும் கலந்திருக்கின்றன வென்றால், இன்றைக்கு 40 ஆண்டு களுக்குமுன்னர், அதிலும் அரசியற் கைதிகள் என் போர் சிதம்பரனாரைத் தவிர வேறெவரும் சிறையி லில்லாத அந்நாளில் சிறை உணவின் கேவலத் தன் மையைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

சிறைக் கொடுமைகளால் சிதம்பரனாரின் உடற் பலம் குறையலாயிற்று. சிறை புகுந்த ஆறு மாதத்திற் கெல்லாம் அவரது உடல் நிறை ஐந்தில் ஒரு பங்காகக் குறைந்துவிட்டது. அதன் பின்னரே அதிகாரிகள் அவருக்குக் கேழ்வரகு உணவை நிறுத்தி அரிசி உணவு தந்தனர் சிதம்பரனார் தமது சிறை வாழ்வைக் குறித்துக் குடும்பத்தாருக்கு கவி வடிவில் எழுதி யுள்ள கடிதங்கள் கல் நெஞ்சையுங் கரைக்குந் தன்மை வாய்ந்தனவாகும்.

தந்தைக்கு எழுதிய கடிதம் வருமாறு:—

சுவாமியே! தந்தையே! தூயநற் பெரியோய்!
அவாவியே வந்தெனை ஆண்டருள் ஈசா!

...

ரண்சிறை இருந்தேன்

சான்றோரு கடவுளே தண்ணளி கூர்ந்து
விரைவினில் என்னை வெளியேற்றி அருள்க;
தரைமிசை நெடுநாள் தங்கிடச் செய்க
இந்த வாரம் எடுத்த நிறுவையில்
ஐந்த வொன்றாக அருகிய தென்னுடல்,
அரிசி உணவுக்கு அளித்தனன் அனுமதி
பெரியவன்; மற்றவன் சேவான் என்றெடு
சீரிய நின்னடி சிரமேற் கொண்டு யான்
பாரிய என்னுளம் பாரதத் தாய்க்கும்
உரிமையொடு பெற்றெனை உவப்பொடு வளர்த்த
பெருமை சேர் அன்னைக்கும் பிறர்க்கும் எனது
மெய்மன வாக்கால் விரும்பி இன்றளித்தேன்
தெய்வ வணக்கமும் சீர்தரும் வாழ்த்துமே.

மற்றும் மனைவியாருக்கு அவர் எழுதிய மற்றோர் அகவற்பாவில் சிறையில் வாழும் தமது தோற்றம் எப்படியிருந்தது என்பதை விளக்குகிறார்:—

திருவும் புகழும் சிறந்தன பிறவும்
மருவுற நிற்குமென் மாசிலா மனைவியே!
என்னரும் உயிரினும் என்னுயர் உளத்தினும்
மன்னுறப் பாதியை மகிழ்ந்துனக் களித்தேன்
பின்னுளப் பாதியைப் பெரிய நம்தேயத்தின்
தன்னடிக் களித்தேன் சத்தியம் இஃதே

... ...

சிறியவிரு சட்டைகள் தேகத்தில் புனைந்துளேன்
சிறயவோர் குல்லாச் சிரத்தினில் தரித்துளேன்
வெற்றியே தவத்தினும் வேறுள எஃதினும்
பெற்றிடச் செய்திடும் பெருமையொடு மற்றுள
நலமெலாம் எளிதினில் நல்கிடுங் கழலொன்று
வலதுதாள் மேலே மாணுற யாத்துளேன்

சிவனடித் தொண்டர்கள் சிறப்புற அணிந்திடும்
நவமறு மணிநான் நற்களம் பூண்டுளேன்
தவத்தினில் சிறிது சரீரம் இளைத்துளேன்
உவப்பொடு கண்டனே உயர்வெலாம் பெறுவையே.

சிதம்பரனார் கேவலமான உணவருந்தி உடல்வலிகுன்றி உயிருக்கு ஊசலாடும் நிலைமையிலிருந்தபோதும் கடுமையான வேலைகளைச் செய்யும்படி கட்டளையிட்டனர் சிறையதிகாரிகள். "செக்கு மாடுகள்போல் உழைத்து ஏங்குகின்றார் அந்தக் கரும்புத் தோட்டத்திலே" என்று தோட்டத் தொழிலாளர் துயரைக் குறித்து பாரதியார் பாடினார். மாடுபோல் அல்ல. மாடாகவே செக்கு வலித்தார் சீரியர் சிதம்பரனார். ஒருநாள், கடும் வெய்யலிற் செக்கிழுக்கையில் மூர்ச்சித்து விழுந்தாராம். கல்வி, கேள்வி, அறிவு ஆற்றல்களில் மேம்பட்ட சிதம்பரனார் செக்கிழுக்க, அவர் செய்த குற்றந்தான் என்ன? ஆம்; தொண்டு செய்யும் அடிமை சுதந்திர நினைவு கொண்டதே குற்றமல்லவா? செக்கிழுக்க நேர்ந்ததைப் பற்றி வீரச் சிதம்பரனார் விம்மி யழவில்லை. பின் எப்படி அத் துன்பத்தைச் சகித்திருப்பார்? எண்ணெ யாடும் செக்கைச் சுற்றுவதாக அவர் எண்ணி யிருக்க மாட்டார்; எண்ணியிருப்பின் அவரது கருணை உள்ளம் கசிந்திருக்கும்; தமிழ்த் திருமேனி நொந்திருக்கும். அவர் செக்கைச் சுற்றும்போதெல்லாம் சுதந்திர அன்னையின் கோயிலைச் சுற்றுவதாகக் கற்பனைசெய்து கொண்டிருப்பார். கற்பனை சக்தி படைத்த கவிவாணரல்லவா?

சிறைக்குள்ளே அதிகாரிகள் இழைக்கும் இன்னல் ஒருபுறமிருக்க, சிறைக்கு வெளியேயிருந்து கடன்

காரர்களும் சிதம்பரனாருக்குத் தொல்லை விளைவித்தனர். அவர் சிறை புகுந்ததும் அவரால் நடத்தப்பட்டு வந்த கப்பல் கம்பெனி முறிந்துவிட்டது. இதனால் பங்குதாரர்களுக்கு பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. கம்பெனியின் முறிவுக்குச் சிதம்பரனாரின் அரசியல் நடவடிக்கைகள் காரணம் என்று பங்குதாரர்களில் சிலர் அவர் மீது பழி சாற்றினர். மேலும் தாங்கள் இழந்துவிட்ட பொருளை ஈடு செய்ய வேண்டுமென்று சிறையிலிருந்த சிதம்பரனாரின்மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளவும் முயன்றனர். இதைக் கண்டு சிதம்பரனார் சிந்தை நொந்தார். சிறையிலிருந்து அவர் திரு. சி. விஜயராகவாச்சாரியாருக்கு பின்வருமாறு கடிதம் எழுதினர் :—

> "என்னால் துவக்கப்பட்ட சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனிக்குப் பொருள் உதவிய எல்லாருக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவியுங்கள். கம்பெனி முறிந்ததினால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைப் பங்குதாரர்கள் ஏற்க மறுத்தால் அக்கடன்களை நானே கொடுத்துவிடுகிறேன். ஆனால் தயவுசெய்து நான் சிறை மீளும்வரை அவர்களைப் பொறுத்திருக்கச் சொல்லுங்கள்."

மற்றும் கப்பல் கம்பெனிக் கடன்காரர்களைப் பற்றி எழுதிய கவி வருமாறு :—

(1) எண்ணரிய துன்பங்கள் எய்தியுள வெஞ்சிறையை
நண்ணிடினும் நான் அஞ்சேன் ; நாயாயின்—எண்ணறி
யா(து)
என்றேறென் தாள்நிதியை ஈயாதெனைக் கொடுக்கச்
சொன்னாலும் யான் அஞ்சேன் சோர்ந்து.

(2) என்மனமும் என்னுடம்பும் என்சுகமும் என்அறமும்
என்மனைவியும் என்மகவும் என்பொருளும்—என்மனமுங்
குன்றிடினும் யான்குன்றேன் ! கூற்றுவனே வந்தாலும்
வென்றிடுவேன் காலால் மிதித்து.

இந்தக் கவிகள் சிதம்பரனார் சிறைத் துன்பமும் கடன்காரர் தொல்லையுஞ் சேர்ந்து வருத்தியபோதும் சோர்ந்து விட்டவில்லை என்பதையே காட்டுகின்றன.

சிதம்பரனாரும், கவியரசர் பாரதியும் நெருங்கிய நண்பர்கள். திலகரைப் பின்பற்றுபவர் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இணைபிரியாதவர்கள். ஆகவே சிதம்பரனார் சிறையில்படுந் துன்பத்தை அறிந்து பாரதியார் நெஞ்சங் குமுறினார்/ அந்த மேலோன் வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கேட்டு, நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை 'மெய்யறம்' போன்ற நீதி நூல்கள் எழுதிய அவரது கைகள் சிறையில் செக்கு வலிப்பதைக் கேட்டுக் கண்ணீர்விட்டார் பாரதியார்.

தமது அருமைத் தோழர் சிதம்பரனாருக்குற்ற துன்பம் மனித சக்தியால் நீக்க முடியாதது என்று எண்ணினார். ஆகவே, அவர் சர்வ வல்லமை வாய்ந்த இறைவனிடம் முறையிடலானார் :

மேலோர்கள் வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதுவும்
நூலோர்கள் செக்கடியில் நோவதுங் காண்கிலையோ.

*

மாதரையும் மக்களையும் வன்கண்மையாற் பிரிந்து
காதல் இளைஞர் கருத்தழிதல் காணாயோ,

என்ற பாரதியார் பாடலிலுள்ள வரிகள், நமக்கு எதை நினைவூட்டுகின்றன? முப்பது வயதில்காதற் பரு

வத்தில் மனைவியைத் துறந்து, மக்களைப்பிரிந்து சிறை யில் வாடிய சிதம்பரனாரின் துன்பத்தையே சித்தரித் துக் காட்டுகின்றன அல்லவா ?

சிதம்பரனாரை, 'மேலோன்' 'நூலோன்' 'காதல் இளை ஞன்' என்றெல்லாம் கூறிக் கடவுளுக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறார் பாரதியார். அந்த வீரன் "சிறையில் வீழ்ந்து கிடப்பதை, செக்கடியில் நோவதை, மனையா ளைத் துறந்ததை, மக்களைப் பிரிந்ததை, கண்ணனூர்ச் சிறையில் கருத்தழிந்து வாடுவதை, இறைவா நீ காணுயோ ! ; என்று கதறுகின்றார்.

'மேலோர்கள்' 'நூலோர்கள்' என்று பாரதியார் பன் மையில் குறிப்பிட்டாலும், அவர் சிதம்பரனாரை நினை வில் கொண்டே கூறியிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், 'மேலோர்' 'நூலோர்' என்ற உயர்ந்த நிலை யில் வைத்து பேசத்தக்கவர்கள் அந்நாளில் சிதம்பரனா ரைத் தவிர வேறெவரும் சிறை புகுந்ததில்லை செக்கு வலித்ததில்லை யல்லவா ?

பயங்கரப் புரட்சி

தமிழ் நாட்டில் தேசீயப் புரட்சியின் வித்தை விதைத்த சிதம்பரனுரை அரசாங்கம் சிறைக்குள் தள்ளியது. எனினும் புரட்சி அடங்கியபாடில்லை. பகிரங்கமாகச் சாத்வீக முறையில் நடைபெற்ற சுதே சிக் கிளர்ச்சியை சர்க்கார் அடக்குமுறையால் நசுக்கவே, புரட்சி வேறு உருவத்தை அடைந்தது. சாத்வீகப் புரட்சி பலாத்காரப் புரட்சியாக மாறியது. சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு விதிக்கப்பட்ட கொடுந் தண்டனை—திருநெல்வேலி குழப்பத்தில் கலெக்டரின் துப்பாக்கித் திருவிளையாடல், இவைகளால் ஆத்திரம் கொண்ட வாலிபர்கள் இனிச் சாத்விகக் கிளர்ச்சி பயன் தராது என எண்ணி, ஆயுதம் கையிலேந்தி பலாத்காரச் செயல் புரியத் தீர்மானித்தனர். அதன் மூலம் நாடு விடுதலை அடையுமென நம்பிக்கை கொள்ளலாயினர். இவ்வாலிபர்களின் கொள்கை பிள்ளையவர்களுக்கு உடன்பாடன்று.

சிதம்பரம் பிள்ளை அகிம்சையில் நம்பிக்கை கொண்டவரல்ல. எனினும் ஆயுத பலங்கொண்டு ஆட்சி முறையைக் கவிழ்க்கவேண்டுமென்று இவர் எப்பொழுதும் கூறியதில்லை. அம்முறை இந்தியாவின் அப்போதைய நிலைமைக்குப் பொருந்தாது என்

பதும் இவரது கருத்து. பலாத்கார இயக்கத்தைப் பற்றி பிள்ளையின் கருத்து பின் வருமாறு :—

"ஒரு பேரரசின் துணையைப்பெற்றுப் போர் புரிதல், அல்லது தேசம் முழுவதும் ஒரே காலத்தில் புரட்சி செய்தல், சுய அரசாட்சிக்குச் செல்லும் வழி என்று சிலர் கூறுகின்றனர். அவ்வழிகள் தேச மக்கட்கும் பொருளுக்கும், அழிவும் கேடும் விளைவிப்பவை ; நம் காங்கிரஸ் கோட்பாட்டுக்கு மாறுபட்டவை ; நாம் கைக்கொள்ள முடியாதவை. ஆதலால், அவ்வழிகள் நாம் விரும்பும் சுய அரசாட்சியை அடைவதற்கும், நமது தேசத்தின் நிலைமைக்கும் பொருத்தமற்றவை என நாம் தள்ளிவிடுவோமாக."

திருநெல்வேலியில் நிகழ்ந்த குழப்பத்திற்கோ, இனி நாம் கூறப்போகும் பயங்கரக் கொலைக்கோ பிள்ளை அவர்கள் எவ்விதத்திலும் காரணமல்லர் என்பதற்கு மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அவரது வாய்மொழியே சான்றாகும்.

1911-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 17-ந் தேதி திருநெல்வேலி ஜில்லா கலெக்டர் ஆஷ் என்பவர் ரயிலில் கோடைக்கானலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார். ரயில்வண்டி மணியாச்சி ஸ்டேஷனை அடைந்ததும், அதே வண்டியில் வந்துகொண்டிருந்த ஒரு வாலிபர் தம் கைத்துப்பாக்கியால் கலெக்டரைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டுத் தாமும் மலங்கழிக்கும் இடத்தில் நுழைந்து வாய் வழியாகச் சுட்டுக்கொண்டு அதன் பயனாக தலை சுக்கல் சுக்கலாக நொறுங்கி மாண்டார்.

தற்கொலை செய்துகொண்ட வாலிபர் செங்கோட்டை ரகுபதி அய்யரின் குமாரர் வஞ்சிநாத அய்யர் என வழிப்போக்கர் ஒருவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார். பிரேதத்தின் சட்டைப் பையிலிருந்து பல கடிதங்கள் எடுக்கப்பட்டன. அதில் வாலிபர்கள் அரசியல் புரட்சியில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற வேண்டுகோளும், செயலாற்றும் திட்டங்களும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

இந்தக் கொலைக்குப் பிறகு போலீசார் தீவிரமாகப் புலன் விசாரித்து கல்கத்தாவில் வசித்து வந்த தஞ்சை ஜில்லா எருக்கூர் நீலகண்ட பிரம்மச்சாரி, தென்காசி டி. எஸ். சிதம்பரம் பிள்ளை ('தினசரி' ஆசிரியர் திரு. டி. எஸ். சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் தமையனார்) உள்பட மொத்தம் பதினான்கு பேர்களைக் கைது செய்தனர். திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, தென்காசி, செங்கோட்டை ஆகிய விடங்களில இரகசிய சங்கங்களை நிறுவியதாகவும், ஒரே சமயத்தில் தமிழ்நாட்டில் பலவிடங்களில் பலாத்காரப் புரட்சியை உண்டுபண்ண சதி செய்ததாகவும் இவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இவ்வழக்கு செஷன்ஸ் கோர்ட்டாரால் விசாரிக்கப்பட்டு ஒன்பது பேர்களுக்குப் பலவித தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. ஐவர் விடுதலை பெற்றனர்.

அரசியல் துறவு

சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள், தமது தண்டனைக் காலத்தைக் கோயம்புத்தூர், கண்ணனூர்ச் சிறைகளில் கழித்துவிட்டு, 1912-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் விடுதலை யடைந்தார். பின்னர் சென்னையில், மயிலாப்பூர் சிந்தாதிரிப்பேட்டை, பெரம்பூர் ஆகிய பகுதிகளில் பல ஆண்டுகள் வசித்து வந்தார். சிதம்பரனார் சிறை மீண்டதும், சுப்பிரமணிய சிவாவைத் தவிர, இவரை வாவென் றழைப்பார் ஒருவருமிலர். பல ஆண்டுகள் சிறைக் கொடுமைகளை அனுபவித்துவிட்டு வெளி வந்த சிதம்பரனாரைக் கண்டதும், "அப்பா சிதம்பரம் வந்தாயா!" என்று அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டார் சிவா. இதுவன்றோ நட்பு!

இராஜத் துவேஷக் குற்றத்திற்குத் தண்டனை பெற்றதன் காரணமாக, 'வக்கீல் சன்னத்து' பறிமுதலாயிற்று. வருவாய்க்கு வேறு வழியின்றித் திண்டாடினார். அந்நாளில் தமக்குற்ற கஷ்டத்தைக் குறித்துத் தம் நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில்,

> வந்தகவி ஞர்க்கெல்லாம் மாரியெனப் பல்பொருளும்
> தந்த சிதம்பர மன் தாழ்ந்தின்று—சந்தமில்வெண்
> பாச்சொல்லிப் பிச்சைக்குப் பாரெல்லாம் ஓடுகிறான்
> நாச்சொல்லும் தோலும் நலிந்து.

எனக் கூறுகின்றார். சிறைக்கஞ்சாத அவர் நெஞ்சம் வறுமையை நினைந்து வாடியது. இவ்வறுமையிலும் கூட பிள்ளையவர்கள் பொதுநலப் பணியில் ஈடுபடத் தயங்கவில்லை. பெரம்பூர் ரயில்வேத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் துணைத் தலைவராக இருந்து அவர்களது நலனைக்கோரி பாடுபட்டார். முற்கனவே பறிக்கப் பட்ட 'வக்கீல் சன்னத்து' நீதிபதி இ. எஸ். வாலஸ் என்பவரின் பேருதவியால் திரும்பக் கிடைத்தது. பின்னர் சிலகாலம் கோயில்பட்டியில் தங்கி வக்கீல் தொழில் புரிந்து, மீண்டும் தூத்துக்குடியை அடைந் தார்.

கிலாபத் அநீதி, பஞ்சாப் படுகொலை, உதவாக்கரை யான மாண்டேகு—செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தம் ஆகி யவைகளை எதிர்த்து பிரிட்டிஷ் சர்க்காருடன் ஒத்து ழையாமைப் போர் துவக்க வேண்டுமென காந்தியடி கள் கருதினர். அதற்கான திட்டமொன்றையும் தயா ரித்துத் தேசத்தினரின் முன்பாகச் சமர்ப்பித்தார். சட்டசபை, கலாசாலை, நீதிஸ்தலம் ஆகியவைகளைப் பகிஷ்கரிப்பதே அத்திட்டத்தின் முக்கிய அம்சம்.

ஒத்துழையாமைத் திட்டத்தைப் பரிசிலனை செய்து முடிவு கூறிவதற்காக, 1920-ம் ஆண்டு கல்கத்தா நக ரில் விசேஷ காங்கிரஸ் மகாசபை கூடியது. இதற்குப் பிள்ளையவர்களும் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்தார். ஒத்துழையாமைத் திட்டம் இருவருக்குப் பிடிக்க வில்லை. அதன் எல்லா பகுதிகளையும் எதிர்த்தார், சுருங்கக்கூறின், காந்தியடிகளின் தலைமையிலேயே சிதம்பரனார்க்கு நம்பிக்கையில்லை. விசேஷ காங்கிர

ளில் காந்தியடிகளின் ஒத்துழையாமைத் திட்டத்திற்கு பலமான எதிர்ப்பிருந்தும், அதிகப்படியான வாக்குகளால் தீர்மானம் நிறைவேறி விட்டது. பிள்ளையவர்கள் சென்னைக்குத் திரும்பியதும், ஒத்துழையாமைத் திட்டத்தின் பயனற்ற தன்மையை விளக்கிப் பத்திரிகைகளில் அறிக்கை வெளியிட்டு விட்டு காங்கிரசிலிருந்து விலகிவிட்டார். ஒத்துழையாமையைப் பற்றி பிள்ளை கூறுவதாவது:—

"நாம் அடைய விரும்பும் நமது உரிமைகளில் எதையேனும் நமது அரசாங்கத்தார் நமக்குத் தந்தாலும், தர மறுத்தாலும், நாம் அவருக்கு வந்தனம் கூறி நமது தேச நிர்வாக விஷயத்தில் அவரோடு "ஒத்துழைத்தல்" வேண்டுமென்று நமது கிழவர்கள் (மிதவாதிகள்) கூறுகின்றனர்."

"நாம் அடைய விரும்பும் நமது உரிமைகள் அனைத்தையும் ஒருங்கு நம் அரசாங்கத்தார் நமக்குத் தரும் வரையில் நாம் அவரோடு நமது தேச நிர்வாகவிஷயத்தில் ஒத்துழைக்க மறுக்கவேண்டுமென்று நமது தற்காலத் தலைவர்கள் (காந்தியடிகளும் அவரைப் பின்பற்றுவோரும்) கூறுகின்றனர். இந்த "ஒத்துழையாமை" தின்பண்டம் முழுவதும் தமக்குத் தரும்வரையில் அதன் ஒரு பகுதியை ஏற்காது தாய் தந்தையரோடு கோபித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைகள் செயல் போன்றது."

"நாம் அடைய விரும்பும் நமது உரிமைகளின் எதையேனும் நம் அரசாங்கத்தார் நமக்குத்

தருவதாயிருந்தால் அதற்காக நாம் அவர்க்கு வந்தனம் கூறி அவரோடு உடம்பட்டு உழைத்த லும் எதையேனும் அவர் நமக்குத் தர மறுப்பின் அது விஷயத்தில் நாம் அவரோடு உடம்படாது மாறுபட்டிருத்தலும் வேண்டுமென்றே நாம் விரும்புகிறோம். இச்செயல் தமக்குரியவற்றைத் தந்தபோது உவந்தும், தராதபோது வெகுண்டும் நிற்கும் காளையர் செயல்போன்றது. சுருங்கக் கூறின், "ஒத்துழைத்தலும், ஒத்துழையாமை யும்" ஏக காலத்தில் நிகழவேண்டுமென்பதே நமது அவா."

மீண்டும், 1927-ம் ஆண்டு இவர் காங்கிரசில் பிர வேசித்து, அவ்வாண்டு நடைபெற்ற சேலம் ஜில்லா மூன்றுவது அரசியல் மகாநாட்டில் தலைமை வகித் தார். எனினும் யாது காரணத்தாலோ அதன் பின் னர் அவர் காங்கிரஸுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளாமலே இருந்துவிட்டார்.

குண நலன்கள்

அன்பும், அருளும், உழைப்பும், ஊக்கமும், கொடையும் இவரிடம் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன; நம் நாடு விடுதலை பெறவேண்டின் உடல், பொருள், உயிர் அனைத்தையும் தியாகம் செய்யச் சிலரேனும் முன் வரவேண்டு மென்பதே இவரது கருத்து. "உடல், பொருள், ஆவி; உடல், பொருள், ஆவி" என்ற பல்லவியை வீணாக எல்லோரும் பாடுகின்றனர். உண்மையில் உடலையும், பொருளையும் ஆவியையும் நாட்டின் பொருட்டு வருத்திக்கொண்டார் சிதம்பரப்பெரியார். "வறுமையை நீக்கு," "உரிமைக்குப் போரிடு." "சிறைக்குச் சிறிதும் அஞ்சாதே" என்பன அவர் கொள்கை. காந்தியடிகள் ஆதிக்கம் காங்கிரஸில் வலுத்த பிறகு, கருத்து வேறுபாட்டால் விலகி அஞ்ஞாதவாசம் புரிந்தாரே யன்றி, அந்நியக் கட்சி எதிலும் சேர்ந்தாரில்லை. ஏன்? அவர் விரும்பியதெல்லாம் நாட்டின் விடுதலை ஒன்றே. அவ்விடுதலை எவ்வழியில் எவர் மூலம் வந்தாலென்ன?

"எழுமை எழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கள் விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு" என்னும் பொய்யா மொழிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினர் இவர். சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் வளர்ச்சியில் ஊக்கங் காட்டி உதவிய தூத்துக்குடி ஆறுமுகம்பிள்ளையின்பெயரைத்

தமது பிள்ளைகளில் ஒருவருக்கு வைத்தார். ராஜத் துவேஷக் குற்றத்திற்காகச் சிறைத் தண்டனை யடைந்ததன் காரணமாக இழந்துவிட்ட தமது வக்கில் சன்னத்தை திரும்ப வாங்கிக் கொடுத்த நீதி பதி வாலஸ்துறையின் பெயரை மறவாது, தமது மற்றொரு புதல்வனுக்கு வாலீஸ்வரன் என்று நாமஞ் சூட்டினர். தமக்கு அவ்வப்போது வேண்டிய பொரு ளுதவிபுரிந்துவந்த வேதியப்பிள்ளையின் ஞாபகார்த்த மாகத் தமது மகளுக்கு, வேதவல்லி என்ற பெயர் வைத்தார். இவ்வாறு பல்லாற்றாலும் உதவிபுரிந்த பலருக்கும் பிள்ளை தமது நன்றியைச் செலுத்தி யுள்ளார்.)

சிதம்பரச் செம்மல் இல்வாழ்க்கையை இனிது நடாத் திய நாளில், தம்மை நாடிவரும் எளியவர்க்கு இல்லை யென்னாது ஈந்து வாழ்ந்தார். ஈகையும், இரக்கமும் பிள்ளையவர்களிடம் பொலிந்து விளங்கின. பிறர் துன்பங் கண்டால் மனம் பொறார், "வறுமை வருந்து கிறேன்" என்று எவர் வாயினின்று கேட்பினும் தம் கையிலிருப்பின் தமக்கென வேண்டாது தாராள குணத்துடன் வழங்குவார்) ஒருநாள், ஒருவர் பிள்ளை யவர்களை யணுகி என் குழந்தைக்கு முகூர்த்தம் வைத்தாய்விட்டது: கையில் ஒரு காசும் கிடையாது. ஓராயிரம் ரூபாய் தேவையிருக்கும்; எப்படியாவது கொடுத்துதவ வேண்டும் எனக் கவிமூலமாய் வேண்டினர். பிள்ளை, அப்போது தம்வசமிருந்த ஓராயிரம் ரூபாயையும் உடனே கொடுத்து உதவி புரிந்தார். இவ்வாறே இவரது உதவியைப் பெற்ற புலவர் பலர், "நல்லூர்ப் பழுத்த நற்றருவை நிகர்

கரத்தாய்" என்றும், "இருவருடம் போருடம்பா யிருக்குமர னடிபரவி யிரப்போர்க் கெல்லாம், தருவ ருடம் போலுதவுஞ் சிதம்பர சம்பன்ன" என்றும் "அன்னதானப் பிரபென்று யாவர்களும் கொண்டா டுங், கன்னன் சிதம்பரவேள்" என்றும், "செப் பலமா முலைவிழியார் மடல்வரையுஞ் சிதம்பரவேள் திரங்கொண்டு, கப்பலையப் பலமித்து தானடக்திப் பெரும்புகழைக் கைக்கொண்டானே" என்றும் பல வாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர்.

தன்னல மறுத்தலும் பிறர் நலம் பேணுதலும் பிள்ளை யவர்களின் பிறவிக் குணம். தம்முடன் சிறைப்பட்ட சிவாவைச் சிறையில் விட்டுத் தாம் மட்டும் ஜாமீனில் வெளிவர மறுத்ததும், சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை விட்டு விலகிக்கொண்டால் லட்சம் ரூபாய் தருவதாக அந்நியக் கம்பெனியார் கூறியதை ஏற்க மறுத்ததும் எதனால்? தன்னலமற்ற தன்மையாலன்றோ? இவர் தேசத்தின் பொருட்டுத் தம் கைப்பொருளையும், வரு வாயையும் இழந்து பரம ஏழையாக வாழ நேர்ந்த போதும் பிறர்நலம் பேணுதலை விட்டொழித் தாரில்லை. ஒத்துழையாமைக் காலத்தில் கோயில் பட்டியில் வாழுகையில், சென்னை திரு. எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர் முதலியோர்மீது நடைபெற்ற அரச நிந்தனை வழக்கில், யாதொரு பிரதிப் பிரயோ சனத்தையும் கருதாது எதிர் வழக்காடினர்.

துப்பாக்கி பிடித்த சிப்பாயை கண்டால் 'அப்பா' என்றோடித் தப்பாது தலை மறைத்துக்கொள்ளும் இயல்புள்ள காலத்தில்—' அடிஅம்மா! வெள்ளைக்

காரனுக்கு விரோதமாமே !' என்று விதிர் விதிர்க்கும் காலத்தில், பிள்ளைவர்களின் பெயர் ஒன்றே வெள்ளையரிடையே பேரச்சத்தை உண்டாக்கிற்று. “ பிள்ளையின் பிரசங்கத்தையும், பாரதியாரின் பாட்டையும் கேட்டால், செத்த பிணம் உயிர்த்தெழும் ; அடிமைப்பட்ட தேசம் ஐந்து நிமிடங்களில் விடுதலை பெறும் ; புரட்சி ஓங்கி எழும் ” என, இவரைத் தண்டித்த நீதிபதி பின்ஹே கூறினரென்றால் சிதம்பரனாரின் வீரம் செப்புந் தரத்ததோ?

பிள்ளையவர்கள் இம்மண்ணுலகை விட்டுப் பிரியுந் தறுவாயில், அதாவது 1936-ம் ஆண்டிலேயே, “ கூடிய சீக்கிரத்தில் உண்டாகும் உலக யுத்தத்தின் மூலம் இந்திய நாடு சுதந்திரம் எய்துவது திண்ணம் ” என்று கூறிப் போனார். இவரது ஆழ்ந்த அரசியல் அறிவையும், கனிந்த நாட்டுப் பற்றையும் என்னென்று கூறுவது !

தமிழ்த் தொண்டு

சிதம்பரம் பிள்ளை, தமிழிடம்மிக்க அன்பு கொண்டிருந்தார். ஓய்ந்த நேரங்களில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உழைத்து வந்தார். இவர் சங்க இலக்கிய, இலக்கணங்களில் வல்லவர்; உண்மை உரைகாணும் உரம் பெற்றவர்; மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்.

இவர் தமிழில் சொற்சுவை, பொருட் சுவை கனிந்த பாக்கள் பல இயற்றியுள்ளார். கோயம்புத்தூர், கண்ணனூர் சிறைகளில் பிள்ளையவர்களின் கைகள் கல்லுடைத்ததோடு நிற்கவில்லை: கவிகளும் எழுதின. சிறையிலிருக்கையில் தமக்குற்ற இன்னல்களைக் குறித்துத் தந்தைக்கும், தம்மைப் பிரிந்தமைக்கு வருந்த வேண்டாமென ஆறுதல் கூறி அன்னை, மனைவி. நண்பர்கள் முதலியோருக்கும் எழுதிய கவிகள், கேட்போரின் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை வாய்ந்தனவாகும். மற்றும், ஈகை, அன்பு. உண்மை முதலிய ஒழுக்கப் பாக்களும், பதி பசு, பாசச் செயல்கள், கடவுள் உண்மை, கடவுளுக்குக் காவற்றொழிலை அளித்தல் முதலிய ஞானப் பாக்களுமாக தனிப் பாடல்கள் பல இயற்றியுள்ளார். மேலும், அவர் இயற்றிய, ' மெய்

யறிவு,' 'மெய்யறம்' போன்ற நீதி போதனை நூல்கள் யாவும் பண்டைக்கால நீதி நூல்களுக்கு நிகரானவை யாகும்.

பிள்ளையவர்கள் அநேகருக்குத் தமிழ்க்கல்வி போதித்து வந்தார். தாம் சொல்லிக் கொடுத்தவற்றை மறுநாள் ஒப்புவிக்கவேண்டும். இன்றேல் வேறுபாடம் நடத்த மாட்டார். இவரிடம் பாடம் கற்றுக் கொள்வது எல்லோருக்கும் எளிதல்ல. ராஜாஜி அவர்கள் சிதம்பரனாரிடம் திருக்குறள் பாடங் கேட்டபோது. இவரது நிபந்தனைகள் பிடிக்காமையால், "எனக்குப் பாடஞ் சொல்லித்தரும் பொறுமை தங்களுக்கில்லை; தங்களிடம் பாடங் கேட்கும் பொறுமை எனக்கில்லை" எனக்கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டாராம். இவர் திருக்குறளைப் பெரும்பாலும் மணக்குடவர் உரை கொண்டே விளக்குவார். பரிமேலழகர் கூறியுள்ள வேண்டா உரையைக் கண்டிப்பார்; அவ்விருவர் உரையும் பொருந்தாவிடில் தம் உரையைச் சொல்லுவார். தமிழ்க்கல்வியில் ஆர்வமுடையோர்க்கு உண்டி யுதவியும் உறுபொருள் கொடுத்துங் கற்பிப்பார். இதற்குச் சுவாமி சகஜானந்தர் அவர்களே சான்றாகும்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழ் மொழியில் பெயர்ப்பதில் பிள்ளையவர்கள் பெரிதும் ஊக்கங் காட்டி உழைத்து வந்தார். பிரசித்தி பெற்ற ஆங்கிலப் பண்டிதரான ஜேம்ஸ் ஆலன் அவர்களின் ஆங்கில நூற்களை, 'மனம்போல வாழ்வு,' 'அகமே புறம்' 'வலிமைக்கு மார்க்கம்' என்ற பெயர்களுடன் தமிழில், வெளியிட்டுள்ளார். திருக்குறள்—அறத்துப்பாலை ஆங்கில மொழியில் பெயர்த்துள்ளார்.

செந்தமிழ் வல்ல சிதம்பரனுர் அரிய தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைத் தமிழ் மக்களுக்கு உதவுமாறு பதிப்பித்துள்ளார். அவைகள், திருக்குறள்—மணக்குடவர் உரை—அறத்துப்பால்; தொல்காப்பியம் எழுத்து—சொல்—பொருள் இளம்பூரணம்: இன்னிலை ஆகிய நூற்களாகும்.

மீளாப் பிரிவு

வீரச் சிதம்பரனார் பாரத நாட்டின்மீது பற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக அவர் அடைந்த பரிசு என்ன? வறுமையும் பிணியும். உண்மைத் தேச பக்தருக்கு வேறு என்ன கிடைக்கும்? இதையறிந்தே,

> பஞ்சமும் நோயும் நின் மெய்யடி யார்க்கோ
> பாரினில் மேன்மைகள் வேறினி யார்க்கோ

என்று இறைவனை நோக்கி முறையிட்டார் பாரதியார்.

1936-ம் ஆண்டில் சிதம்பரனார் நோய்வாய்ப்பட்டார். ஒரு திங்களுக்கு மேலாகப் படுக்கையில் கிடந்தார். பாரத அன்னையின் அடிமைப் பிணியகற்ற பாடுபட்ட அண்ணல், தன் பிணி போக்கும் வகை அறியாது வருந்தினார். நாட்டுப் பணியில் நாட்டங் கொண்ட நாள் முதலாக இன்னலன்றி இன்னொன்றறியாத பெரியாருக்கு இறுதி நாள் வந்துற்றது. மருத்துவர்கள் கைவிட்டனர். மனைவி மக்கள் கண்ணீர் விட்டனர். சுற்றத்தாரும், நண்பர்களும் சூழஇருந்து அழுகின்ற மக்களுக்கு ஆறுதல் கூறினர்.

...ம்பர் 18-ம் தேதி நள்ளிரவில் 'கப்பலோட்டிய ...ர்'—கன்னித்தமிழ் வளர்த்த கவிஞர்—மாற்ற

லர் கஞ்சாத மறவர் வ. உ. சிதம்பரனார் இம் மண்ணுலக வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற்றார். "சொந்த நாட்டிற் பரர்க்கடிமை செய்து துஞ்சிடேன்" என்று கூறிய வாய் அடைத்தது. ஏழை மக்களின் இன்னல் கண்டு நீருகுத்த கண்கள் மூடின. தமிழ் மணங் கமழும் திருமேனி பிணமானது.

தமிழ் நாட்டின் தனிப்பெருந் தலைவர் சிதம்பரனாரின் மரணச் செய்தி திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடியெங்கும் பரவியது. அன்றொரு நாள், 'சிதம்பரனார் சிறைப் பட்டார்' என்ற செய்தியைக் கேட்டதுமே வெறி கொண்டு குழப்பம் விளைவித்த மக்கள், இவரது மீளாப் பிரிவைச் சகிப்பரோ? பிள்ளைபால் அன்பு கொண்ட மக்கள் அவரது இல்லத்தை யடைந்து, தங்கள் வீரத் தலைவரை, அரசனுக்கும் தலை வணங்காத ஆண்மை யாளரை, கடலிலே கப்பலோட்டிய கருணையாளரை, புலவர்களின் வறுமை தீர்த்த புரவலரைத் தரிசித்துத் தங்கள் கடைசி வணக்கத்தைச் செலுத்தினர்.

சிதம்பரனார், தமது ஆவி பிரியும் முன்னர் கவியரசர் பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்களைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டு உள்ளம் பூரித்தார்.

"சாவதற்கு முன்னர் சுதந்தரத்தைக் காணக் கொடுத்து வைக்காமற் போனேனே" என்று கண்களில் நீர் ததும்பக் கூறினார்.

பிள்ளையவர்கள் இறப்பதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னர் அவரது தோழரான தூத்துக்குடி திருவாளர் மாசிலாமணிப் பிள்ளை அவர்கள் சிதம்பரம் பிள்ளை

யின் உடல்நலம் விசாரிக்க அவரது இல்லஞ் சென்றார். அப்போது அவர் நண்பரை நோக்கி " தம்பி, பசிப்பிணி யின் கொடுமை இன்னதென்று அனுபவ வாயிலாக நீ அறிந்திருக்கிறாயா ?" என்று கேட்டார். அதற்கு மாசிலாமணிப் பிள்ளை " அண்ணா, அந்த அனுபவம் எனக்குக் கிடையாது" என்று பதில் கூறினார். " சரி நான் சொல்லுகிறேன் கேள் " என்று சிதம்பரனார் பின்வருமாறு கூறினார் :—

அக்காலத்தில் கம்பர் திக்விஜயஞ் செய்த போது, ஒரு கிராமத்தில் தங்க நேரிட்ட சமயத் தில் ஒரு நாள் அதிகாலையில் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வெளியே சென்றார். அப்போது, ஒரு வீட்டிலின்று இளம் பெண்ணின் அழுகுரல் கேட்டது. அவ்வழுகையினோடே ஒப்பாரியாகச் " சில் லென்று பூத்த " என்ற வார்த்தைகள் அவள் வாயினின்றும் வெளிக் கிளம்பியதும் அடுத்த வார்த்தைகள் வெளிவராதவாறு அவள் வாயை யாரோ பொத்தி அழுகையை அடக்கிய தாகத் தெரிந்தது. அதை அறிந்த கவிச் சக்கர வர்த்தி கம்பர், " சில்லென்று பூத்த " என்ற வார்த்தைகள் கவிச்சுவை வாய்ந்த தாயிருந்தமை யால் அதன் பின்னர் அவள் சொல்ல விரும்பியது எதுவாக விருக்கலாமென்பதை அறிய ஆவல் கொண்டார். ஆனால், அவரது கற்பனைக்கு அது எட்டவில்லை. அக்கம் பக்கத்து வீட்டார்களை அணுகி தமது மன நிலையைத் தெரிவித்து அதைத் தெரிந்து கொள்ள என்ன செய்யலா மென்று கேட்டார். அவர்கள் அந்த அழுகுரல்

சமீபத்தில் தன் நாயகனை யிழந்த இளம் விதவை யினுடைய தெனவும், நாயகனை நினைந்து அதி காலையில் விழித்தெழுந்து அழுது வருவது வழக் கமெனவும், அங்ஙனம் அழுவதை நிறுத்துவது பக்கத்திலிருக்கும் வயதான பெண்களின் கடமை எனவும் தெரிவித்தனர். மேலும் மறு தினமும் அதிகாலையில் அவ்விடஞ் சென்றால் அவள் திரும்ப அழலாமெனவும், அப்போது அதே ஒப் பாரியைச் சொல்லுவாளென்றும் கூறினர். கவிச் சுவையில் ஆர்வங் கொண்ட கம்பர் மறுதினமும் அங்கே சென்று அந்த வீட்டின் தெருத்திண்ணை யில் தங்கியிருந்தார். வழக்கம் போல அழுகைக் குரல் ஒப்பாரியுடன் வெளிக் கிளம்பிற்று. இவ ரது அதிர்ஷ்ட வசமாக அவள் வாயைப் பொத்த ஆட்கள் சற்றுப் பின்தங்கி வர நேரிட்டது. எனவே அவ் விதவைப் பெண்ணானவள் ஒப்பாரி யில்:—

"சில்லென்று பூத்த சிறு நெருஞ்சில் காட்டினுள்ளே
நில்லென்று சொல்லி நிறுத்தி வைத்துப் போனீரே"

என்று பெருமூச்செறிந்து புலம்பி யழுதாள்."

இந்த வரலாற்றைக் கூறி முடித்ததும் சிதம்பரனாரின் கண்களினின்றும் நீர் பெருகியது. "இம்மாதிரி கண் ணீருகுத்து, கதறியழுது தங்கள் காலத்தை நடத்தி வரும் குடும்பங்கள் நம் நாட்டில் கோடி கோடியாக மலிந்து கிடக்கின்றனவே! அவர்கள் துயர் என்று தீருமோ" எனக்கூறி விம்மி விம்மி அழுதார். நண் பர் திரு. மாசிலாமணிப் பிள்ளை சிதம்பரனாரின்

செயல் கண்டு திடுக்கிட்டு, “அண்ணே! உங்கள் உடல் வலி குறைந்து படுக்கையிலிருக்கும் சமயம் இவ்வாறு கவலைப்படுவது கூடாது; உடல் அதிர்ச்சியுறும்” என ஆறுதல் கூறித் தேற்றினர்.

இறக்குந் தருவாயிலும் ஏழை மக்களின் இன்னலை நினைந்து கண்ணீருகுத்தார்; இன்னலெல்லாம் தீர்ந்து அவர்கள் இன்ப வாழ்வு எய்தும் நாள் எந்நாளோ என்று ஏங்கினர் சிதம்பரனர்.

சிதம்பரனார் வாழ்க

சிதம்பரம் பிள்ளை நாட்டின் விடுதலை இயக்கத்தில் சேர்ந்து செய்த தியாகம் கொஞ்சமன்று. அவரது தேச பக்தி களங்கமற்றது. சிதம்பரம் பிள்ளை, தேச பக்தர்களுக்கு மதிப்பற்ற காலத்தில், தேச பக்தராய்த் திகழ்ந்தார். எவரும் காணாத் தனியிடத்துங்கூட 'வந்தே மாதரம்' என்று உச்சரிக்கவும் பயந்த காலத்தில், ஆங்கிலக் கலெக்டர் விஞ்சின் முகத்தெதிரே, "வந்தே மாதரம் என்றுயிர் போம் வரை வாழ்த்துவேன்" என்று அஞ்சாது கூறினார். பாமர மக்கள் காங்கிரஸில் புகாத அந்நாளில், ஆங்கிலத்தில் பேசுவதே பெருமை; தமிழில் பேசுவது சிறுமை என்று எண்ணிய காலத்தில், பாமர மக்களைக் கூட்டி வைத்துப் பசுந் தமிழில் பேசிச் சுதந்திரப் போருக்குத் தமிழர்களைத் தட்டி யெழுப்பிய பெருமை சிதம்பரனாரின் தனியுரிமை.

வீரர் சிதம்பரனாரை வட நாட்டார் அறிந்து வைத்த அளவு தமிழ் நாட்டார் தெரிந்து வைக்க வில்லை எனத் துணிந்து கூறலாம். இதற்குச் சான்றாக சில சம்பவங்களை இங்கு எடுத்துக் கூறுவோம்.

சூரத் காங்கிரஸின்போது பிரதிநிதிகளின் விடுதியில் மகான் அரவிந்தர், லாலா லஜபதிப்போன்ற தீவிர

வாதத் தலைவர்களும், வேறு பல பிரதிநிதிகளும் உட்கார்ந்திருந்தனர். அச்சமயத்தில் அரவிந்தர், அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி Where is my Pillai?" (என் பிள்ளையவர்கள் எங்கே?) என்று கேட்டார். யாவரும் சும்மா திகைத்திருந்தனர். உடனே அரவிந்தர் விளக்கமாக "அவர்தான், புகழ் பெற்ற தேச பக்தர் தூத்துக்குடி சிதம்பரம் பிள்ளை" என்றார். எல்லோருக்கும் இவ்வார்த்தைகள் தூக்கி வாரிப் போட்டதைப் போலிருந்தன. பிள்ளையவர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அரவிந்தர் அவரை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டார்.

1935-ம் ஆண்டில், காங்கிரஸ் தலைவர் பாபு ராஜேந்திர பிரசாத் தூத்துக்குடிக்கு வந்திருந்த போது, பிள்ளையவர்கள் நோயுற்றிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதும், தாமே சிதம்பரனாரின் இல்லஞ்சென்று கண்டு பேசினர். "சிதம்பரம் பிள்ளை வாழும் தூத்துக்குடிக்கு வரும்பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் சிறை சென்றதாக பத்திரிகைகளில் பார்த்துத் தேசாபிமான ஆர்வங்கொண்டவர்களில் யானும் ஒருவன்" என்று ராஜேந்திரர் அன்று மாலை நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் கூறினர்.

பாரதியாரின் சுதந்திரப் பாட்டே அவரது காதுகள் கேட்ட கடைசிப் பாடல். அவர் தமது படுக்கையைச் சூழ்ந்திருந்த தேச பக்தர்களுக்கே தமது கடைசி வணக்கத்தைச் செலுத்தி விடை பெற்றுக் கொண்டார். சிதம்பரனார் தமது இறுதிக் காலத்திலும் காண விரும்பியது சுதந்திரம். கேட்க விரும்பியது பாரதியா

ரின் பாடல், வணங்க விரும்பியது தேச பக்தர் கூட்டம். என்னே அவரது பக்தி !

"வெள்ளையரே வெளியேறுங்கள்" என்று பேற்று நாடு முழுவதும் கிளம்பிய கோஷத்திற்கு வித்தூன்றியவர் நமது தமிழகத்தின் முதல் தலைவர் சிதம்பரனாரே என்பதை நீதிபதி பின்ஹேயும், கலெக்டர் விஞ்சும் கூறியிருப்பதைக் கொண்டே அறியலாம்.

வீரச் சிதம்பரனார் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து ஆண்டுகள் பல ஆகின்றன.

அவர் துவக்கிவைத்த சுதந்திரப் போர் வெற்றி பெற்றுவிட்டது. அவர் வெளியேற்ற விரும்பிய வெள்ளையர் கூட்டம் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறி விட்டது. விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் தமிழ் மக்களாகிய நாம் தலைவர் சிதம்பரனாருக்கு அளிக்கும் காணிக்கை என்ன ? செப்பொற் சிலையா ? பளிங்கு மண்டபமா ? இல்லை. அவையனைத்தும் என்றேனும் ஒருநாள் அழியக் கூடியனவே. சிதம்பரனாரின் நினைவாக நாம் உருவாக்கும் சின்னம் அழியாத புதிய தமிழகம். ஆம், குமரி முதல் வேங்கடம் வரையுள்ள புதிய தமிழகம். அந்தப் புதிய தமிழகத்தை உருவாக்க தமிழர்களே புறப்படுங்கள். சிதம்பரனாரின் ஆண்மைமிக்க வரலாறு நமக்கு வழிகாட்டும். அவரது ஆவி நமக்கு ஆசி கூறும். வாழ்க தமிழகம் ! வாழ்க தமிழினம் !